

TEMNÉ ZNAMENÍ
František Šmehlík

TEMNÉ ZNAMENÍ

František Šmehlík

© František Šmehlík, 2016

Cover illustration © by Markéta Mívaltová, 2016

Cover artwork © by Petr Janáček

ISBN 978-80-260-9784-6

Mé rodině

UPŘÍMNÁ PŘEDMLUVA

Vážený čtenáři, jsi frajer! Může to znít jako laciné podlézání, ale já upřímně říkám zas a znovu: Smekám před Tebou!

Údajně je každý literární text svým způsobem dobrodružství. Ty držíš v ruce knihu, za níž nestojí skvělá reklama velkého nakladatelství. Její obálku nevidáš na plakátech v metru a nepropaguje ji žádný známý herec či zpěvák v televizní talk show. Přesto ses rozhodl tuto knihu otevřít, možná jsi si ji dokonce i koupil a já Tě za to neskutečně uznávám, protože vím, že já bych to neudělal. Já bych na Tvém místě nepodpořil mladého umělce, jsem ješitný člověk a pohrdám amatérstvím, přestože vím, že takhle začínal každý. A já jakbysmet.

Když jsem v prosinci 2015 držel v ruce první vydání Temného znamení, předsevzal jsem si, že příští rok bude patřit mně a této knize, a že vtrhnu do české literatury jako uragán. Měl jsem jen sám sebe a 250 výtisků, které bylo nutné prodat, nejlépe do těch správných rukou. Propagoval jsem, jak to šlo. Do měsíce byla stovka výtisků pryč. Nabízel jsem knihu, kde se dalo, cestujícím ve vlaku nebo bulharskému prodáváči párků před nočním klubem ve tři hodiny ráno. Přes internet jsem obesílal lidi na knižních serverech a spoustu z nich si knihu opravdu koupilo. Ti zůstanou napořád mými VIP čtenáři. Když mě někdo odmítl, byl jsem vzteklý. Nechápal jsem, že někdo nechce podpořit mladého umělce. Někdo nevěří, že i kniha vydaná vlastním nákladem může být dobrá? To snad ne! A pak jsem se sám sebe zeptal: Copak ty bys na jejich místě jednal jinak? Nejednal. S lidmi, kteří Temné znamení i přes řadu kladných recenzí odmítli, cítím hluboký soucit. A smekám před Tebou, čtenáři, který jsi koupil zajíce v pytlí.

Toto je druhé vydání mé pětičky (Dokonalou pařbu jsem z textu vyškrtnl) hororových povídek a kniha ani mé jméno stále nejsou známé. Přesto jsem už dnes mnohem dál. Moje čtenářská základna se pomalu formuje. Tím, že s každým z nich jsem byl v kontaktu, každý z nich mi

řekl svoje dojmy, kladné i záporné, jsem mohl vstoupit do literárního světa pomalu a čtenáři pro mě dodnes nejsou masa, ale jednotlivé tváře a hlavně názory. Někteří mi říkali, že u mé knihy plakali. Jiní se v noci strachy tulili k polštáři. Jedna čtenářka mi napsala, že se jí v noci zdálo o hlavní postavě jedné z povídek. Druhá, že si z knížky četli s manželem před spaním. A to je moc knih. Po světě koluje 250 výtisků prvního vydání *Temného znamení*. A s každým přečtením vzniká další příběh, další verze, jiná, lepší pro toho, kdo si ji v hlavě pouhým zíráním na písmenka stvořil. To je důvod proč kluk z černé Ostravy, který ze všeho nejvíc miluje třískání s lidmi na žíněnce, začal vyprávět příběhy.

Pan Antonín Bajaja, držitel ceny *Magnesia litera* a mj. autor fantastického románu *Zvlčení*, mi na jednom semináři tvůrčího psaní řekl: „Pane Šmehlík, proč vy sem vlastně chodíte? Vždyť vy jste hotový spisovatel.“ A já, ač mě ta slova naplňují neskonalou hrdostí a pýchou, vím, že hotový spisovatel budu, až v sobě potlačím ješitnost, přijdu k neznámému mladíkovi mávajícimu vlastní prvotinou, vytáhnu peněženku a výtisk si koupím. A pak si v hlavě vytvořím příběh. A budu frajer jako Ty, vážený čtenáři. Tak se nechej unášet tou prasáckou poetikou...

František Šmehlík

13. 4. 2016

OBĚŤ

PROLOG

„Čarodějnice jsou tak nazývány pro černotu své viny, tak říkajíc jsou jejich skutky horší než činy jiných kouzelníků. Za pomoci dábla rozpoutávají a mísí živly a působí příšerné bouře a krupobití. Dále matou mysle lidí a vedou je k šílenství, nezdravé zášti a k neřádné rozkoši. Mohou i zničit život jen působením samotných svých kouzel tak, jako by byl použit jed.“

Isidor, 8. etymologie. cap. 9. vyňato z knihy Malleus Maleficarum

*„Jak černý mrak už táhne
smrták zabiják...“*

Malým dětem, docela malým i těm větším, zkrátka všem, co mají aspoň nějakou fantazii či sledují nepřístupné televizní pořady, se od malička odříkává jedna velká lež. Říká se jim proto, aby se v nejistotě tmy vlastního pokoje aspoň trochu uklidnily a mohly spát. Říká se jim, aby si večer nemočily do trenek. Toníku, žádné příšery nejsou. Toníku, to nic, jenom klidně spinkej; a Toník spinká, očka zavřená, a přitom máma s tátou dobře ví, jak moc klamou vlastní dítě. Jak špatně ho připravují k životu. Zvláště v té strašné době roku 2005. Milé děti, příšery existují, jsou mezi námi a umí se velmi dobře skrývat. Jedna z nich řádila toho roku na Šumpersku. Jmenovala se Radim Schneider a během devíti černých měsíců měla na svědomí životy dvanácti dětí.

OBĚŤ

Všechny ty hrůzy přitom začaly snad nejnevinněji, jak jen mohly. Psal se sedmý březen a pohledná černovláska paní Kuchařová došla na šumperskou dětskou kliniku se svým pětiletým synem Adámkem Kuchařem přesně v 8:30. Vešla do čekárny a už dávno tušila, že všechno nepůjde zdaleka tak hladce, jak si maminka malého dítěte v podobných chvílích přeje. Adámek už na pár očkovaných byl, ještě když byl hodně malý. A tichý. Tehdy to ještě vůbec nevnímal, jenom tak rozto-mile koulel očičkama a než si pořádně prohlídl obrázky Sněhurky od Walta Disneyho vyvěšené na zdi, už si je volala sestra do ordinace. Pan doktor udělal šup šup a bylo to. Ani slzičku neuronil. Statečný kluk. Na odchodu mu dala sestřička bonbónek Bonpari a pan doktor ho uznale poplácal po zádech.

Dnes Adámek už zdaleka tak tichý nebyl. Celou cestu autem popotahoval, a když paní Kuchařová zaparkovala jen pár kroků od ordinace, pevně se chytl opěradla dveří na své straně a odmítal z auta vylézt. Už tak měli docela zpoždění a paní Kuchařová byla dost nervózní. Tolik sprostých slov dohromady od ní Adámek snad nikdy neslyšel. Když si konečně dal říct (vyhrůžky z máminy strany o zákazu Jetixu na celý měsíc a zabavení několika jeho oblíbených hraček už byly opravdu přes čáru) a ona ho ubrečeného a s nudlí u nosu dotáhla do čekárny, počítala s pořádnou scénou. A pěknou ostudou. Pan doktor Schneider mezitím pokynul sestře, aby poslala dalšího pána na holení.

Ve skutečnosti byl Radim Schneider nejuznávanějším pediatrem v Šumperku, a na malém městě musel znát takovou kapacitu opravdu každý. Po Aleši Valentovi největší místní celebrita, říkávalo se žertem.

Vysoký, dobře vypadající muž se silným charismatem. Na první pohled vždy zaujal svými výrazně blond vlasy. Na gymplu mu kvůli

nim z legrace přezdívali Marilyn a na univerzitě mu ta přezdívka už zůstala. U rodičů svých pacientů měl pověst příjemného, usměvavého doktora, za kterým samy děti chodívaly s úsměvem a s úsměvem také odcházely. Až do 7. března žil navenek poklidný a vyrovnaný život. Měl pohlednou ženu, se kterou se seznámil v předposledním ročníku na vysoké. Až doposud všechny ty nálady a šílené pohnutky, které ho občas přepadaly, násilím rozehnal jak hejno obtížného hmyzu. Jeho práce byla precizní a dělána s láskou. Zvláštní je, že takových případů jako Adam Kuchař zažil už desítky, ale nikdy je neprožíval s takovou intenzitou. Možná že žádné z těch dětí, které vkročilo do jeho ordinace s hrůzou v očích, nepůsobilo v roli svého panického strachu tak přesvědčivě a přirozeně jako malý Adámek. Jako by všichni ti caparti byli jenom špatní herci, laciné striptérky u tyče, které se snažily vzbudit v Radimovi to zlo hluboko uvnitř. A on se na všechny ty výstupy díval jako na špatný film. Ale Adámek Kuchař... to byla vážně klasa ve svém oboru.

Už když se poprvé ve dveřích zadíval do jeho usazené tváře, neviděl v ní nic než nefalšovaný strach, strach z něho a jeho jehly. V té chvíli pocítil první záchvěvy. Zatím nebyly silnější než ty, které míval poměrně často, ale byly jiné. Povznášející, nevinnější, vzbuzené pouhým pohledem na dětské slzy. Jako by muž po zhlédnutí stovek pornografických snímků dostal zničehonic erekci z černobílé razítkovací scény v Ostře sledovaných vlacích. Nedal na sobě nic znát a začal chlapce utěšovat. Byl v těchhle řečech opravdu profík. Adámek se však neuklidnil. Ani trochu. „Vyskoč si tady nahoru,“ řekl chlapci a hlas mu přeskočil. Adámek si pod přísným pohledem matky vylezl na lehátko a stále popotahoval. Pak MUDr. Schneider, přední český pediatr a později nejkrvavější masový vrah na Moravě, vytáhl z krabičky lesknoucí se injekci napuštěnou bezbarvou tekutinou a začal kolotoč.

„Tak hoď dolů gařata a za chvílku to máš z krku,“ řekla sestra. Malý pacient to ale zřejmě nechtěl mít z krku vůbec.

Kdyby po několika minutách tvrdého boje mezi k smrti vystrašeným Adámkem a postarší zdravotní sestrou nepřidala ruku k dílu i Adámkova maminka, zřejmě by se pacient zmítal v křečovitých pohy-

bech, dokud by nepadl vyčerpáním. Takhle paní Kuchařová, červenající se studem za synovu hysterickou scénu, chytla Adámka pevně z pravé strany, zatímco sestřička držela Adámkovu levou paži, takže se nebyl schopný otočit na záda ani si zakrývat holý zadek. Tohle všechno by bylo v pořádku, kdyby Adámek tak příšerně nekřičel.

„Pane doktore, na co čekáte?“ houkly na Radima matka se sestrou téměř současně. Radim Schneider se jako by probral z transu. Uvědomil si, že dobré dvě minuty tam jenom tak mlčky stál s jehlou v pravé ruce a dutě zíral na zmítajícího se chlapce. Ten křik mu hrál do uší a pronikal i zdmi ordinace. Paní Kuchařová si pomyslela, že jestli v té čekárně ještě sedí nějaké odvážné dítě, tak pokud není hluché, dlouho už jej tam nikdo neudrží ani párem koní. Adámek řval pořád dál. Už se ani tak nezmlátil, jenom křičel, a Radim Schneider blížící se k němu pomalým zhypnotizovaným krokem ucítil v tu chvíli několik výrazných pocitů. První bylo totální sucho v puse, druhý podivná závrať. Připomnělo mu to jeho první opití se do němoty, když zavřel oči a svět se kolem něho točil jako větrník. Jenomže tohle bylo jiné, příjemné. Čím hlasitější byl ten křik, tím víc se začal Radim Schneider duchem vzdalovat z ordinace a ocítat se někde daleko v iluzorním světě, kam ještě nikdy nezavítal. Jako by ten řev vystrašeného dítěte otevřel v jeho hlavě zlatou bránu a všechno za ní vypustil ven na svobodu. Najednou toho byl plný, topil se v tom množství obrazů, zvuků a vůní, které se braly kdovíodkud z jeho fantazie. V normálním člověku by vyvolávaly odpor nebo třeba lítost. Radim Schneider teď ale nahlížel klíčovou dírkou do říše totální rozkoše. Pouhou klíčovou dírkou, ale stačilo to, aby se mu z toho pořádně zatočila hlava.

„Neboj se! Nekřič! Nebude to bolet, ty hlupáčku, jenom to trošku štípne, to je všechno. To je všechno! Tak se ksakru uklidni!“ Hlas sestry vůbec nevnímal. Zdálky slyšel, jak se ho paní Kuchařová ptá, jestli je v pořádku. V pořádku? Proboha, proč by nebyl v pořádku? Jen doufal, že si mladá maminka nevšimne té věci, co mu tak najednou vyrostla v klíně. Přiložil jehlu k bílému zadečku, ještě chvíli si vychutnával tu Ódu na radost v podání Ludwiga van Kuchaře a pak zcela reflexivně pichl. Zmáčkl píst. Chlapec měl v tu chvíli všechny svaly zatnuté. Chyba,

ted' si chudák týden nesedne. Radim odstoupil od pacienta a pomalu se vzpamatovával. Přemýšlel nad tím, co se vlastně stalo.

Stalo se to, že Radim Schneider byl po celý zbytek dne tak nějak mimo. Vyšetřil zbylé pacienty, stále se snažil nasazovat svůj okouzlující úsměv, ale už zůstal podivně zamlklý. Jako by po odchodu Adámka Kuchaře došlo v ordinaci ke změně lékařů. Pana Oblíbeného vystřídal pan Nemluvka. Když paní Kuchařová, neustále se omlouvající za synovo chování, podávala Radimovi očkovací průkaz, aby do něj dal razítko, Radim se ještě jednou zadíval do Adámkovy tváře. Ten se na něj nedíval. Tvářil se pěkně uraženě. Najednou se naposledy vrátil jeden z těch obrazů, které Radima přepadly, když tam stál v tom podivném transu. V tom obraze uviděl malého chlapce (třeba zrovna Adámka, ale ihned poznal, že to není bezpodmínečně nutné), jak leží na břiše na jeho ordináčním lehátku, ruce spoutané nad hlavou, aby si jimi nemohl krýt svůj holý zadek. Místo razítka držel Radim v ruce kus rozžhaveného železa, podobný tomu, jakým se značkuje dobytek. V tom obraze přikládal nástroj rozžhavenou stranou na každé volné místočko na chlapcově těle znovu a znovu. V hlavě mu zněl ten sladký řev. Celý ten výjev mu dělal ukrutně dobře a přitom věděl, že je slabý, až trapně, trapně slabý a nevinný, že by se přece dalo zajít mnohem dál.

„Ještě jednou se omlouvám, pane doktore. Já nevím, co to do něj vjelo!“ omlouvala se paní Kuchařová zas a znova.

„Já také ne, paní Kuchařová. Já také ne.“ Pak se zase na chvíli odmlčel a dodal: „Vůbec nic se nestalo. Přeju hezký den. Hlavně si z toho nedělejte těžkou hlavu.“

Když se pak o pár hodin později loučil s posledním pacientem, jedenáctiletým Davidkem Beranem, kterého předevčírem chytly neštovice (vůbec nekřičel, akorát se furt drbal za krkem – pěkná nuda), řekl sestře: „Mám tu ještě nějakou práci, Anežko, klidně už jděte domů. Já se tu ještě... chvílku zdržím.“

„Pane doktore, nebudete se tady sám bát?“

Když odešla, zíral dlouhé minuty do zdi, dokud neměl stoprocentní jistotu, že je v ordinaci sám. Pak nesměle, jako patnáctiletý panic přístupující k nahé dívce, došel k lehátku, na němž týdně vyšetřoval desítky pacientů, přikládal jim stetoskop na nahou hrud', nahlížel jim do krku a kontroloval mandle. Sám na něm nikdy neležel. Položil se a nohy mu komicky přečuhovaly přes okraj. Ještě chvíli tam ležel s otevřenými očima a pak si rozepnul poklopec. Masturboval a v jeho představách pořád zářil ten kus rozžhaveného železa. Pak zasyčel. Do minuty byl hotový a s úžasem si uvědomil, že mu to vůbec nestačilo. Ani nesetřel semeno z potahu lehátka a pokračoval. Připadal si jako kostlivec v animovaném filmu, který se cpe všemi pochoutkami, co najde v lednici, ale všechno jím jen propadne a skončí na podlaze. V životě nic takového nezažil. Postupně v těch představách zacházel dál a dál, byl tak opojený, že dokonce ani necítil hnus nebo stud za takové myšlenky. „To je ono, paní Horáková, jen tady Kubíka nechte, já se o něj postarám...“ šeptal polohlasem a ani si to neuvědomoval. „A vyzvedněte si ho na konci školního roku. Nebo ještě později...“ Když se udělal počtvrté, se zděšením si uvědomil, že je venku už dávno tma. Rychle všechno utřel a masíroval si namožené zápěstí. Celou dobu, co uklízel, se hystericky smál a prozpěvoval si refrén písničky Aida od Tří sester. Pak zhasl, zamknul dveře ordinace a jel autem domů. Když otevřel dveře bytu, políbil ženu, vymluvil se, že potkal starého spolužáka z gymplu a šli to spolu zapít. „Nějak jsem ztratil pojem o čase,“ řekl ledabyle a svlékl si kabát.

„Kolik jste jich měli? Ani to z tebe nejde cítit,“ divila se.

„To víš, jedno, to je jako nic,“ chvíli přemýšlel a pak dodal: „Ale milej kluk to je. Seděli jsme spolu v lavici, víš. Ani jsme si toho nestihli říct tolik, kolik jsme chtěli. Domluvili jsme se, že příští čtvrtek půjdeme zase. Asi budu pryč celý večer...“

„Tak hlavně nevyveď nějakou ostudu, ty můj alkoholiku!“ Políbila ho a Radim v jejích očích poznal ten strašný hlad po divokém večerním milování. Škoda, že on neměl na sex vůbec chuť. Dalo by se říct, že už napořád.

A tak se to celé zrodilo. Radim nechtěl vzbudit žádné podezření, a proto řekl ženě, že jde s neexistujícím spolužákem na pivo až příští čtvrtek. Přeci jenom dnes se choval v ordinaci pěkně divně a sestra s paní Kuchařovou a možná i ostatní rodiče si toho určitě všimli. Vždyť to, co se chystá udělat, bude zcela jistě řešit celá země, která trpí nedostatkem senzací. Nesmí ponechat nic náhodě. Za týden na ten jeho špatný den všichni zapomenou, do té doby se bude chovat přirozeně. Tak, jak ho všichni znají – veselý, přívětivý, vtipný. Sedmého března Radim neusínal vůbec snadno. Když konečně zabral, zdál se mu sen, jak sedí v lékařském plášti v soudní síni a ve všech lavicích sedí děti, chlapani i holčičky, spolu se svými přísně vyhlížejícími rodiči. Na chvíli ucítil drobný záchvěv strachu, jak tam tak seděl v lavici obžalovaných, ale pak se všechny ty děti najednou rozbřečely. Chvíli jen tak fňukaly a pak už vřeštěly jak pavíani a ti rodiče se je všechny snažili umlčet, drželi jim ruce, aby se nemohly hýbat a Radim procházel mezi nimi. Pak jeden tatínek smýkl se svým malým synáčkem a hodil ho Radimovi k nohám. Chlapeček odhalil svůj holý zadek a v Radimově hlavě, jak nejjasněji je to ve snu možné, zazářila výrazná stopa po rozžhaveném železe.

„Pane doktore, my už si s ním vůbec nevíme rady! On je naprosto nezvladatelný, je jako z divokých vajec!“

„Nebojte se! Já mu domluvím.“ Chlapeček na Radima z podlahy vzhlížel jako k modle. Najednou Radim pocítil tu nepopsatelně krásnou moc, kdy mu celý sen patří, kdy si v něm může dělat, co chce, a je pánem celého příběhu.

Radim chytl chlapečka za ramena a otočil ho na záda. Už žádné jiné děti, žádní rodiče, žádná soudní síň, jen on a ten klučina se značkou na pravé pülce.

„Nebojte se! Já mu domluvím!“

Radim Schneider ve snu vytáhl skalpel a začal operovat. Potom, navzdory hodině a půl přesčasů na ordinačním lehátku, zažil svou první poluci od třinácti let.

Radimova první oběť se jmenovala Lukáš Nekuda, devítiletý syn Michala a Adély Nekudových bydlících ve Vančurově ulici v Bludově, městečku poblíž Šumperka. Největším paradoxem bylo to, že snad žádné dítě rodiče nehlídali tak úzkostně jako ubohého Lukáška. Jeho kámoši si z něho kvůli tomu také často utahovali. Říkali mu „Mamánek“ a on sám to snášel velmi těžko. Dostával se pomalu do věku puberty, chtěl být frajer, vůdce party, borec, za kterým se otáčejí všechny holky. Ale on byl prostě „Mamánek“. V devíti letech všichni už dávno chodili ze školy sami bez rodičů. Dokonce i kluci a holky z okolních vesnic, kteří domů jezdili autobusem. Lukáš to měl domů přes hlavní ulici a táta pro něj jezdil každý den autem. Autem! Jak on nesnášel ten příšerný zvuk klaksonu tátova černého Volva. Kolikrát mu říkal, ať aspoň netroubí a ještě víc ho neshazuje před ostatními, jako by už nebyl schopný sám dojít ani k autu.

„Nemůžu aspoň jednou jedinkrát jít ze školy po svých?“ vztekal se dnes a denně Lukáš u snídaně. Otec vždycky jenom odvrátil oči od titulní strany Lidových novin nebo od nějakého románu Dana Browna, kterého k smrti miloval, a v klidu dožvýkal sousto míchaných vajíček. Pak polkl a znova se značnou otcovskou trpělivostí Lukášovi odříkal tu starou známou pohádku obohacenou spoustou rodičovsko-politických keců, z nichž vyplývalo jediné: Ne, maminka s tatínkem o tebe mají starost. Mají strach, že si v náhlém pomatení smyslů spleteš červeného panáčka se zeleným a bude z tebe placka pod koly popelářského vozu. Mají strach, že tě pokouše toulavý pes a chytneš vzteklinu. Mají strach, že se na té zrádné trase dlouhé asi půl kilometru ztratíš a umřeš hladu nebo vyčerpáním někde na míle daleko v polích.

Pak ale nadešel den, kdy neměl Michal ani Adéla jinou možnost.

Michal vlastnil kominickou firmu a nutno říct, že byl velmi úspěšným podnikatelem. Měl klienty na Šumpersku, Jesenicku i Olomoucku a pod sebou desítky zaměstnanců. Adéla Nekudová, poněkud sentimentální žena o tři roky starší než Michal, pracovala jako kadeřnice v Šumperku hned vedle vlakového nádraží. Když neměl Michal zrovna čas (což bylo málokdy, časově vytížený byl spíš jeho telefon, než on sám), vždycky ukecala nějakou kámošku z kadeřnictví, aby za ni vzala příští

zákaznici a ona dojela pro chudáka Lukáška do školy. Ve středu dvanáctého března ale ležela doma a teploměr jí ukazoval nepříjemných 38,8. Bylo jí pěkně špatně a Michal zrovna musel zařídit nějakou důležitou zakázku až v Zábřehu (to bude pecka, myslel si, pěkně mastná pecka) a všichni známí, které Michal nebo Adéla obvolali, se na něco vymluvili. Tenhle je zrovna kdesi v Jeseníkách, tahle jede za nemocnou matkou do Třebové, tamten včera odjel na služební cestu. Jako by nikdo nebyl ten den v Bludově, aby jim vyzvedl chudinku Lukáška ze školy a zavedl ho domů. Po krátké výměně názorů mezi panovačnou maminkou a poněkud rozumnějším otcem nakonec Adéla Nekudová ustoupila kvůli nedostatku argumentů a – div že jí slzy netekly – pohládila Lukáška po vlasech a políbila na tvář. „Zítřka půjdeš ze školy sám.“ Řekla to tónem, jako by mu oznamovala, že se stěhuje na Severní pól nebo že se bude muset oženit s paní Vlkovou, starou a asi stokilovou sousedkou žijící jenom se smečkou sedmnácti koček. Lukášovy ruce vítězoslavně vyletěly do vzduchu. Zařval jako Tarzan a začal běhat po domě jako smyslů zbavený. Michal se usmíval, Adéla se pořád tvářila dost starostlivě.

Ráno musel Lukáš mamince celou trasu ze školy domů odrecitovat asi dvacetkrát. „Prosím tě, mami! Trefím tam i poslepu.“ Tvářil se dost uraženě a bylo vidět, že už chce co nejdříve vypadnout a vydat se na cestu samostatnosti. Do světa bez klaksonů černého Volva, do světa bez mamánek.

„Kdyby něco, tak hned volej. Každopádně zavolaš, jakmile vyjdeš. Ne abys zapomněl.“

„Jasně, mami.“

Políbila ho na čelo a z okna dlouho mávala černému autu mizícímu v zatáčce. Bylo to naposledy, co viděla svého syna. Kdyby se byla rozestonala v kterýkoli jiný den, kdyby musel Michal jet služebně do Zábřehu až další čtvrtek, kdyby kterýkoli z jinak ochotných známých neodjel ten den z města, kdyby se cokoli z tohohle stalo, byl by Lukášek Nekuda, v dávné minulosti řečený mamánek, ten den nejšťastnějším dítětem na světě. Ale dnes ne. Dnes se totiž okolím potulují příšery.

Tu trasu znal opravdu jako vlastní boty. U školy se rozloučil se svou partou, která se vydala opačným směrem na dětské hřiště (Lukáš si ne-

mohl dovolit jít s nimi, když máma doma zcela jistě odpočítávala každou minutu, kdy už měl být doma). Vytočil její číslo, slavnostně jí oznámil, že vyrazí a že všechno je v nejlepší pořádku, a vykročil do ulice. Div že po chodníku netančil, tak moc si každý krok užíval. S frajerským batohem na zádech kráčel podél cesty. Snad se příliš zasníl, že kolem něj konečně nesmrdí tlustý plech tátova vozu a on nesedí na těch studených sedáčkách. Snad si příliš užíval práci vlastních nohou, když ho najednou nohy zradily. Malinko zavravoral a upadl. Sykl bolestí a překvapením. Pak se zastyděl, že se ani jeho první cesta samotného ze školy neobejde bez nějakého průseru. Podíval se na svoji pravou nohu. No jasný! Roztržená nohavice, a co hůř, krev mu tekla z kolena. „Ksaku! To je jako naschvál!“

Zkusil se postavit. Kulhal, ale šel. Najednou u krajnice zastavilo auto. Vystoupil z něho dobře vypadající muž s křiklavě blondatými vlasy. Lukáš ještě nikdy neviděl tak dokonalého blondáka.

„Nazdar, kovboji, cos to prováděl?“ zeptal se Lukáše s úsměvem.

„Upadl jsem. Ale bude to dobrý. Jenom jsem se trochu podřel, nic vážného.“

„Ukaž mi to, jsem doktor.“ Přistoupil k Lukášovi a natáhl k němu ruku. Ten se od něj odtáhl a tvářil se krapet nedůvěřivě.

„Ty mi nevěříš?“ zasmál se a vytáhl z kapsy jakýsi přístroj. Měl stříbrné kolečko připevněné na jakémsi drátu. Ten drát se rozdevojoval. Lukáš to poznal, byl to stetoskop. Tím mu přece pan doktor vždycky prohlíží záda, když má kašel. Řekne: „Dýchej zhluboka, šampióne!“ a Lukáš dýchá tak zhluboka, jak jen to jde, i když to stříbrné kolečko na holé kůži strašně studí.

„Takže vy jste doktor?“

„Pediatr. To je ten, co léčí děti, víš. Takové jako ty.“

Lukáš se usmál.

„Teď mi už ukážeš tu bolístku, že?“

Přikývl a nechal pana doktora, aby se na to koleno mrkl. Prohlížel si ho pekelně dlouho. Různě s ním hýbal a přitom se pořád tak podivně mračil. Pak řekl vážným hlasem: „Je to zlé, kovboji, ta rána se mi vůbec nelíbí.“

„Ale mě už to ani moc nebolí,“ zalhal.

„To jo! Teď je to třeba v pohodě, nebolí to, ale můžeš do toho chytit infekci a to není sranda, kamaráde.“ Zatvářil se při tom hrozně tajuplně. „Tu nohu ti pak můžou klidně i uříznout.“

Lukáš polkl.

„Vezmu tě k sobě do ordinace a tam ti tu ráno vyčistím. OK, kovboji?“

„Ale to já nemůžu! Máma na mě čeká doma. Bude mít strach!“ namítal. Pak ještě dodal: „Je nemocná, víte.“

„A mobil nemáš?“

„Mám, ale já musím opravdu dorazit domů. Kdybych jenom zavolal, že jsem upadl a rozbil si koleno a že jedu k doktorovi, máma by si nadělala do kalhot a mě by pustila samotnýho ze školy možná tak na vysoké.“

Pan blondatý doktor se zamyslel a pak se zase tak mile usmál. „No tak já tě hodím k mamince domů, ty se jí ukážeš a já jí všechno vysvětlím. Řeknu jí, že se nemá čeho bát, ale tu ránu je potřeba vyčistit. Myslíš, že pak to bude v pohodě?“

Lukáš se uchechtl. „Jo, to by snad šlo.“ Zatímco ho pan doktor podpíral, nasedl Lukáš Nekuda do jeho auta. Namítl, že mu možná pošpiní ty krásný nový sedačky krví. Radim Schneider na to řekl, že to prý nevádí.

„Podej mi ten mobil, schovám ho do přihrádky, aby ti třeba nezapadl za sedačky. To bychom ho pak těžko lovili.“

„To je dobrý, nechám si ho v kapse.“

Pan doktor se tak podivně usmál. Aspoň to úsměv zdánlivě připomínalo.

„Vidíš, vidíš. A přesně takhle vznikají všechny průšvihy, které kdy děti natropily. Ty mi nedůvěřuješ, kovboji! Dospělým musíš důvěřovat. Sám určitě často od rodičů slycháváš, jak jsi ještě pořád zranitelný, bezbranný. Dospělí, ti hodní dospělí, rodiče, doktoři, učitelé, jsou tu od toho, aby tě chránili do chvíle, kdy budeš taky dospělý a budeš zase chránit svoje malé kamarády. Je to nekonečný koloběh a základem toho koloběhu je důvěra. Bez důvěry nemáš ochránce a bez ochrany jsi jako myška pro kroužící jestřáby. Dej mi ten mobil, já se postarám, aby se ti vrátil zase v tom stavu, v jakém mi ho teď dáváš.“

Lukáš nejdříve chvíli přemýšlel nad vším, co mu pan doktor pověděl. Mluvil tak rozumně. Jako tatínek. Ano, vlastně mu tatínka dost při-

pomíná. Nejsou třeba bratři? Podal mu mobil a přitom ho uvnitř hřálo příjemné teplo. Základem koloběhu je důvěra. Bez důvěry jsem jako myška...

Nastartoval. Motor burácel a přehlušil všechny ostatní zvuky ulice. „Ukážu vám, kde máte odbočit,“ řekl Lukáš zvesela. „OK, kovboji,“ řekl muž za volantem a pak se rozjeli.

Ale Radim Schneider do Vančurovy ulice nezabočil, pokračoval dál a přitom pozoroval chlapce ve zpětném zrcátku. Lukáš se klepal strachy. Zatím žádné slzy, jenom tupý strach.

„Já vím, co chcete!“ vyhrkl ze sebe vysokým hlasem. „Chcete výkupný! Jako v těch amerických filmech. Tak abyste věděl, tatínek vám nic nedá! Můžete si pěkně vysrat voko!“

„Ty seš mi nějaký sprostý,“ řekl Radim klidně.

„Přijde si pro mě. A s váma zatočí.“

Kdyby v Radimovi jenom trošku polevila ta obrovská síla pocitu, toho zbrusu nového pocitu nevidané slasti, třeba by v obzvláště slabé chvílce do Vančurovy ulice zabočil. Ano... kdyby. Někdo by si třeba pomyslel, že to je dost dobře možné, že přece někdo, kdo celý život vystupuje jako ochránce malých dětí, nemůže spáchat takový čin jen tak bez mrknutí oka. Radim si tu svou chladnokrevnost od chvíle, co chlapec nastoupil do jeho vozu, užíval. Poslouchal jeho urážky, ze kterých necítil nenávisť ale jen tupý dětský strach. Nebyl to ten strach dítěte ležícího ve tmě vlastního pokoje a sledujícího pozorně skříň, ve které možná žijí příšery. Byl to strach, kdy vám příšera dýchá do tváře, a vy nevíte, co udělá.

Objížděli Šumperk. Lukáš viděl obytné domy po levé straně a zelené jarní palouky rozprostírající se před nimi. Doktor jel rychle, pekelně rychle. Pak nechali město za sebou a ztratili se v kopcích.

Radim a Lenka Schneiderovi si v létě roku 2001 koupili chatu. Doufali, že si tam dopřejí společné víkendové chvíle klidu po těžkém týdnu

v práci. Navíc počítali s tím, že v dohledné době přijdou i děti a chata za městem v horách v krásné panenské přírodě bude pro divoké caparty to pravé. Ale děti nikdy nepřišly. Dřevěná chaloupka v malebném chatovišti Krásné, asi 15 minut autem od Šumperka, se tak stala jen místem pro tiché rozjímání dvou manželů. Ve všední den sem ani jeden ještě nikdy nezavítal. Až dokud sem Radim nevzal Lukáška Nekudu na malou projížďku.

Chatoviště bylo prázdné, nikde žádné auto, z žádného komína nevycházel sloup kouře. Skoro polovina komplexu byla po většinu roku prázdná, protože ji měli v pronájmu zahraniční zákazníci, většinou z Holandska. Vysolili majiteli dostatečný obnos a dvakrát nebo třikrát do roka si tu na dva týdny zajeli a na lavičce před chatkami popíjeli Heinekeny a klábosili tím příšerným chrochtavým jazykem.

Když Radimovo auto vjelo do ztichlého chatoviště, Lukáš vztekle tahal za kliku dveří. Plakal. Radim ho přitom klidně nechal. Ani ho neokřikl. Spokojeně se usmál a chválil vynálezce dětské pojistky.

Radimova a Lenčina chatka stála nejvýše ze všech chatek v komplexu. Nacházela se na kraji lesa, kde se pás stromů táhl po příkrém svahu až někam do ztracena. Stěny chatky, stojící na kamenném základu, byly postaveny z tvrdého smrkového dřeva natřeného tmavě hnědou barvou. Lenka si celé ty čtyři roky stěžovala, že působí hrozně temně a nevesele. Radim ji žertem přesvědčoval, že jejich nové hnízdečko lásky je zázrakem moderní architektury.

„Pusťte mě, prosím! Prosím! Prosím, pusťte mě! Prosím, pu...“

Radim zacpal chlapci ústa a násilím ho vytáhl z vozu. Zároveň se nemohl dočkat, až mu ústa opět uvolní. Začínalo to být zajímavé. Chlapec snad konečně pochopil (kdovíjak, třeba pouhou dětskou intuicí), že Radimovi nejde o výkupné.

Zevnitř chata vypadala hezky, útulně. Její součástí byl však i málo navštěvovaný sklep, do něž se muselo po vratkých dřevěných schodech. Nebyla tam okna a žárovka mnoho světla neposkytla. Sklep, vzhledem k velikosti chatky, překvapoval svou rozlehlostí. Přesto toho v něm moc nebylo – nějaké pracovní náčiní, hoblík, kladívko, šroubovák, hřebíky, svěrák... Samé věci, co Radim příliš nepoužíval, nebyl to zrovna pan Ku-

til. Kromě toho ve sklepě ještě manželé uchovávali zásoby dřeva a na stěně visel kalendář, který Radim kdesi dostal, a na kterém pózovalo dvanáct polonahých krásků v nejlepších letech. Když ten kalendář vyvěšoval, Lenka si jen pohrdavě odfrkla.

„Moje maminka takovým lidem říkávala chlípníci,“ kárala ho. „Kdo je u tebe chlípník?“ vyvalil oči a pevně sevřel její malinká prsa v dlani. Jednou se pak milovali přímo v tom sklepě, žárovka střídavně svítila a ona hekala, jako by jí měly hlasivky vypovědět službu. Prosil ji, aby řvala ještě víc. Víc...

„Prosím vás, je tady tma, nenechávejte mě tady, smrdí to tu, bojím se, prosím pusťte mě, já to nikomu nepovím, prosím neublížujte mi...“

„Bolí tě ta noha?“ zeptal se podivným tónem Lukáše, který ze sebe chrlil slova, jako by jmenoval dny v týdnu pořád dokola.

„Ne, nebolí, pane.“

„Jak jsi mi to řekl?“

„Pane, pane, pane...“

„To se mi líbí. Říkal si, že už tě ta noha...“

Lukáš strašně zařval, když se mu čepel skalpelu zavrtala hluboko do rány.

„...nebolí?“

„Bolí, bolí, hrozně mě to bolí, prosím, už to prosím nedělejte, pane, pane, prosím, už ne...“

Pak Radim přivázal Lukáše ke kovové trubce a uzel pečlivě utáhl. Ta trubka byla napojena na kotel, v němž Radim s Lenkou přes zimu topili. Radim vzal pár polínek a novinový papír a hodil je do kotle. Vytáhl sirky a zapálil oheň. Pak odešel. Musel si pro něco odskočit. Během několika okamžiků uslyšel, jak Lukáš zezdola křičí bolestí.

Vrátil se asi za patnáct minut. Chlapci tekly po tváři proudy potu. Ruce, které měl pevně přivázané k rozpálenému kovu, byly úplně rudé a vyskákaly mu na nich puchýře. Chlapec zvedl hlavu a nepřítomným pohledem se zahleděl na blondátého doktora. Byl jiný. Svlékl si koženou bundu a místo toho si oblékl dlouhý černý plášť. Ten plášť měl až po kotníky a zakrýval mu skoro celé tělo jako nějakému černokněžníkovi. A hlavně na sobě měl jakousi masku. Bílou, možná lehce nažloutlou, asi

ležela někde pohozená celou věčnost. Ta maska mohla silným povahám připadat vtipná, přímo k popukání, jinak ale působila hrůzostrašně, naháněla husí kůži svým absurdním způsobem. Byla to maska Mrtvé nevěsty, jak jí Lenka říkávala, odporné ženštiny, které se z obličeje vytratila všechna krev. Rty měla maska namodralé a z hrůzných štěrbin místo očí vykukovaly snad ještě strašnější modré oči blondáťeho doktora, jeho, Lukáškova, pána. Lukáš viděl takové halloweenské masky v mnoha hračkářstvích. Jednou si tam jednu masku, podobnou téhle, jeho tatínek nasadil na hlavu a strašil ho s ní. Nepřipadalo mu to vůbec vtipné. Jeho tatínek se ale smál, i když on plakal. Plakal v hračkářství mezi všemi těmi dětmi jeho věku, které si v klidu prohlížely autíčka na dálkové ovládání a plyšového kačera Donalda a posměšně na něj koukaly, proč ten blbeček proboha brečí v hračkářství. A maminka ho utěšovala, líbala ho na tvář a hladila po vlasech a on byl zase jenom mamánek, kluk, co nesmí ani sám jít ze školy, kterému maminka vždycky upraví límeček u košile a utře mu pusku, když má na ní zbytky guláše. Rozbrečel se ještě víc a vřeštěl na celé kolo. Křičel, i když už na tatínka v té masce úplně zapomněl, a pak se seběhli všichni zaměstnanci hračkářství a prosili maminku, jestli by si ho laskavě neodvedla někam jinam.

Pán rozmísťoval svíčky a zapaloval je. Hurá, bude tady větší světlo! Švihal po něm pohledem a on měl pocit, že se na něj ta maska šklebí, že se na něj směje, jako se on směje na ty nejhezčí holky v jeho třídě, když se jejich pohledy střetnou. Pak začal štelovat kameru. Jo, tak přeci jenom jde o výkupné, je to jasné! Takhle to přece chodí v těch amerických filmech, když chce únosce prachy, nahraje krátké video jako důkaz, že skutečně má TO dítě a že je živé a zdravé. Ale proč mě kruci bodal do té nohy? Proč to udělal? Jak strašně to zabořilo! Jaký jsem v té chvíli dostal strach! Hrozný strach!

Pak Pán chlapci rozvázal ruce. Vzal jeho ruku a prohlížel si ty obří červené puchýře. V tu chvíli to připomínalo lidskou dlaň jen hodně vzdáleně. Dál ji zkoumal pohledem. Jeho tvář zahalená maskou byla jen pár centimetrů od té jeho, slyšel jeho neklidný dech. Co by za to dal, kdyby ta osoba sejmula masku a před ním by stál jeho tatínek smějící se

na celé kolo (to jsem tě ale hezky napálil, co, synku! To jsem tě napálil) a pak by přiběhla jeho maminka, pofoukala by mu bolavou ručku a nadala tatínkovi, že mu přivazuje ruce k rozpáleným trubkám a rýpe se skalpelem v jeho koleni, a on by řekl, že to přece celé byla jenom hra, hra pro chlapy, ne pro nějaké mamánky. A že on v té hře obstál. Na jedničku.

Pán vzal jeho ručku a přitiskl si ji k ústům. Na kameře svítilo červené světlo. Z otvoru pro ústa v masce vylezl Pánův jazyk a začal lehce přejíždět po chlapcově dlani. Ten to přes bolest ani nevnímal.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“

„Je mi horko, Pane.“

Radimův prst se zabořil do Lukášovy rány. Ten vyjekl. Zmítal se, ale Radim popadl jeho hlavu a přiložil mu tvář k vývodu kotle. Prudce to zasyčelo.

„Jak se jmenuješ?! Řekni to! Řekni na kameru, jak se jmenuješ! Odpovídej celou větou!“

„Jmeuju se – ukaš. – uukaš, P-p-p-ae,“ soukal ze sebe ztěžka. Levá tvář se mu během chvíle obsypala rudými puchýři.

„Chtěl bys umřít, Lukáši? Bojíš se smrti?“

„Ne-e – an-o.“

„Řekni na kameru, mamince, jak moc bys chtěl jít domů. Kolik by za tebe s tatínkem dala. Řekni jí to nebo ti dám pusinku i na druhou tvářičku...“

Když o devět měsíců později našla policie tyto záběry, při prvním oficiálním zhlédnutí bylo v promítací místnosti celkem devět kriminalistů – mezi nimi tři ženy. Ani jedna nevydržela sledovat nahrávky ani dvacet minut. Když ta třetí, nejotrlejší, opustila místnost v slzách se sotva slyšitelným zašeptáním „promiňte,“ bylo promítání přerušeno. Dva policisté v momentě vyhlášení pauzy vyběhli na chodbu a vypustili obsah svého žaludku na podlahu. Bylo třeba zhlédnout osmnáct hodin filmu; Radim Schneider pečlivě dokumentoval všech dvanáct vražd, aby byla zachycena každá minuta utrpení, které musely jeho oběti snášet v tom strašném sklepe. Lukáš Nekuda si toho prožil ze všech dětí

nejvíce, jeho video mělo téměř tři hodiny, zatímco ostatní trvala v průměru něco přes hodinu a půl. Jakoby se ten netvor se svou první obětí mazlil až do posledního okamžiku a u těch dalších teprve objevil ten pravý požitek ze zabíjení.

Druhou obětí byl sedmiletý Petr Navrátil z Mohelnice, kterého rodiče poslali jenom přes ulici do samoobsluhy pro chleba a polohrubou mouku. Radim Schneider tudy právě v tu chvíli projížděl. Radima celkově při vyhledávání obětí provázelo podivuhodné štěstí. Desetiletého Jakuba Kvasničku potkal zrovna ve chvíli, kdy se brodil vysokým houštím u cesty za pláckem, kde se svými kámoši z Nového Malína hrával kopanou do roztrhání těla. Jakub byl vždy jedním z nejplatnějších hráčů, ale ten den zrovna nešťastně překopl bránu o dobrých pár metrů. A kdo míč zakopne, ten pro něj musí i do samotného pekla, to je staré pravidlo všech pouličních fotbalistů. Jakub zemřel šokem z hrozného mučení, o to déle pak trvaly posmrtné záběry, kdy Radim Schneider postupně rozřezával chlapcovo tělo na stále menší části a poté se s nimi ukájel. Každý samostatný kus masa, včetně chlapcova přirození, navíc ocejoval vlastním značkovacím železem. Poté kus rozžhaveného kovu nechal zchladit ve vědru studené vody.

Spisy o činech Radima Schneidera, řečeného Doktor Smrt, Sklepní zrůda nebo Šumperský kat, leží dnes v policejních archivech a mají mnohem více stránek, než tento strohý příběh. Detailně popisují úmrtí všech dvanácti obětí, které jezdil lovit až do Zábřehu, Loštic, Jeseníku, Krnova, Bruntálu... Záměrně si nikdy nevybíral vlastní pacienty a jen jednou unesl dítě ze Šumperka. To vše lze v oněch spisech najít. Jednu zajímavost tam ale nenaleznete, a to, že ihned po první vraždě, přesně v okamžiku, kdy Lukášek „Mamánek“ Nekuda naposledy vydechl, se nad Šumperkem a nejbližším okolím strhla obrovská průtrž mračen, která plynule přešla v krupobití, jaké tu nepamatovali ani ti nejstarší rodáci. Trvalo čtyřicet minut a kroupy o velikosti zralých ředkviček ten den poničily, co se dalo. Nejzvláštnější je, že krupobití, jakkoli velké, nebylo hlášeno v žádné předpovědi, v Šumperku ani kdekoli jinde v republice. Překvapení a zahanbení meteorologové kladli průtrž za vinu jakési lokální změně tlaku, s ledovou tvářící hráče pokeru tu záhadu obkecávali,

ale stejně jí nikdo z nich ani za mák nerozuměl. Všichni byli v koncích a jen se snažili z celé šlamastyky nějak vykoutit. Vždyť ten nečas ani nepokračoval po větru dál do hor, jak by každý logicky předpokládal, ale držel se stále nad Šumperkem jako černá skvrna špíny zažraná v límci košile. Po čtyřiceti minutách vše najednou ustalo a zpoza mraků opět vykouklo slunce.

Ještě než to celé naplno propuklo a zlo neprobudilo další zlo, setkával se Radim Schneider s podivnými úkazy. Dvacátého třetího září, půl roku od první vraždy, zakopal ostatky své dvanácté oběti Alžbětky Štefkové, malinké šestileté blondýnky z Loštic, vedle ostatních těl, posypal je tlustou vrstvou vápna, aby po nich neslídila divoká prasata, uschoval kameru na bezpečné místo, zamknul pečlivě chatu, a vyrazil prázdným chatovištěm zase zpět. V autě si pustil céděčko svých oblíbených Kabátů, a zrovna když Vojtek hulákal první refrén písně Stará Lou, podíval se Radim náhodou do zpětného zrcátka.

Stála na cestě a mávala na něj. Postava, nejspíše ženská, zahalená do obnošeného kusu hadru tak, že jí nebylo vidět do tváře, v jedné ruce svírající dlouhou dřevěnou hůl a druhou mu vesele kynoucí na pozdrav.

Zastavil. Ještě chvíli sledoval v zrcátku ten neskutečný výjev. Vždyť takhle se už dneska neoblékají ani bezďáci. Ta ženská, či co to je, jako by z oka vypadla Polednici z té Brabcovy adaptace, kde chudáka pana Polívku zmalovali tak, že z něho šel ještě větší strach než normálně. Představil si tu zahalenou osobu, jak přistoupí s dřevěnou mističkou k jeho vozu, hnáty křivé, a řekne tím hnilobným hlasem: „Dej sem díííííííííí!“ V tom se rozesmál na celé kolo. Mlátil rukama do volantu a doslova řval smíchy. Z očí mu tekly slzy. Už chytil křeče do břicha, když se opět na vteřinku zahleděl do zpětného zrcátka. Mávajícím postavou zmizela. A je to tady! Začínáš bláznit, pomyslel si. Regulérní halušky, počáteční stádium schizofrenie způsobené tím, že seš prostě zkurvenej sprostej vrahoun. A zkurvení sprostí vrahouni prostě vidí Polednice, jak jim mávají uprostřed lesní cesty. Jo, to jo! Už se chystal nastartovat, když najednou vykřikl. Puls mu prudce vyletěl, v očích se mu zajiskřila čírá hrůza a on

dál hleděl do toho zrcátka a nemohl z něj spustit oči. Teď teprve začínáš bláznit, Radimku, teď tě to teprve dostalo. Chtěl se ohlédnout a přesvědčit se přímo, vždyť i zrcadlo může lhát, i zrcadlo se přece může mýlit, tohle není možné, tohle nemůže být možné, ale ohlédnout se nedokázal. Na tom samém místě, kde ještě před chvílí stála postava zahalená obnošeným hadrem s dřevěnou holí, se teď smála růžolící Alžbětka Štefková z Loštic v modrých šatičkách, bez jediného škrábnutí, bez sebemenší kapky krve na bílé sukničce. Její pravá ruka mu vesele mávala na pozdrav. Druhá držela jakýsi kus bílého plátna. Soustředil se na ten předmět a zatajil se mu dech. Částečně vzrušením. Ne, tohle není žádné plátno. Holčička, která měla správně ležet posypaná vápnem metr pod zemí v jedenácti samostatných kusech, držela jeho bílou masku Mrtvé nevěsty a skrz otvory pro oči čouhaly její dva hubené prstíky.

Dupnul na to a uháněl pryč. Po celou dobu koukal zarputile před sebe. Ani ho nenapadlo ohlédnout se. Domů dojel okolo osmé, silně rozrušený. Lence oznámil, že mu není nejlíp a že si bere dovolenou. Pak si šel ihned lehnout.

Tu noc se mu o nich zdálo poprvé. Od té doby to s ním šlo z kopce. Místo vidin slyšel hlasy, mluvily k němu bez ustání, šeptaly, řvaly, jeden přes druhý. Odporné ženské hlasy. „Dostanou tě, Radimku! Už stojí u tvých oken. Zlynčují tě, dovedou tě na náměstí, oblečou si masky, kolem krku ti obtáhnou konopnou smyčku... kopnou do té bedny... a pak to tvé tělo rozřežou na kousíčky. Budou k tomu hrát Míšu Davida a rozdávat popcorn zdarma. Jó, to si užiješ! Nikdo pro tebe nebude plakat. Tvoje žena to bude natáčet a ty kousíčky tebe potom sní, jeden po druhém...“

Vypadal sešle, mluvil ze spaní, ale nic o vraždách ani obětech, jen jednu povídal něco o masce Mrtvé nevěsty, a že je třeba posypat je všechny vápnem, jinak vylezou. Za dva měsíce zhubnul 19 kilo. Vystupovaly mu lícní kosti a žebra. Přestal se holit. Lenka ho každý den znova a znova přemlouvala, ať jde proboha k doktorovi. Znova a znova jí vysvětloval, že je to celé zbytečné. Pak mu došla jednoho dne trpělivost a Lenku uhodil. Udělal to poprvé od doby, co se poznali. Držela se za levou tvář a mlčky odběhla z místnosti. Ještě předtím po něm švihla nenávislným pohledem. Možná v něm byl i náznak strachu. V době prvních vražd se

Radimovo chování k Lence ani okolí nijak nezměnilo. V klidu s ní sledoval v Televizních novinách reportáže o nezvěstných dětech, cpal se brambůrky Bohemia a říkával: „To je strašné. To je strašné, když se ztratí dítě.“ Od toho dne, kdy se mu ve zpětném zrcátku zjevila postava mrtvé holčičky, bylo všechno jinak. Na delší dobu únosů nechal a k chatovišti se ani nepřiblížil. Pak ho to znova přemohlo a třetího prosince vyjel na svůj třináctý lov. V předvečer toho dne padaly kroupy.

Než vzpomeneme všechny neuvěřitelné události třetího prosince 2005, nesmíme zapomenout ještě na jednu podivnost. Policie po vrahovi ze všech sil pátrala devět měsíců. Bez úspěchu. Přitom on sám neměl nic dokonale promyšlené, žádné geniální plány jak zahladit stopy, nehrál s policií žádnou špičkovou šachovou partii. Přesto vždy jako fantom unikl všem nástrahám a každý jeho lov byl úspěšný, i když šel pokaždé naslepo. Pro policii to byla jedna velká záhada. Ten chlap se dokázal zjevit vždy přesně v pravou chvíli a nikdy si nikdo nevšiml čehokoli zvláštního. Bylo krajně nepravděpodobné, že by pachatel všechny své oběti důvěrně znal a ony samy jen tak přisedaly k němu do auta. Jak to, že dokázal nepozorovaně unést dvanáct dětí? Domnívali se, že vrah musel vždy číhat na svou příležitost dlouhé hodiny, ale i tak by bylo krajně nepravděpodobné, aby vždy potkal na nějakém osamělém místě dítě samo bez dozoru. Zvláště když většinou byla přítomnost obětí právě na místě únosu dílem náhody. Rodiče osmi z dvanácti obětí uvedli, že naprosto nechápou, jak se mohl jejich syn nebo dcera objevit zrovna na tak odlehlém místě. Všechny tyto případy měly společného jmenovatele. Děti svým rodičům o tom, kam jdou, nikdy nic neřekly, ale vždy se o tom zmínily některému ze svých kamarádů. Ti policii uvedli, že rovněž nechápou důvod těchto procházek. Když se údajně zeptali svého kamaráda, co proboha hodlá najít zajímavého zrovna tam, odpovídali všichni podivně zmateně. Jediná jasná věta, kterou údajně opakovaly všechny oběti, byla pokaždé stejná: „Bude to bomba, kámo. Cítím to v kostech. Bude to prča na druhou!“ Když se jich ještě jednou zeptali, co může být na tom zapadákově tak bombovního, odpověděli, že neví. Když se některý z nich

nabídl, že půjde kamaráda vyprovodit, důrazně odmítli: „Ani nápad, kámo! To tak! Ještě slízneš smetanu. Jenom se neboj, já ti pak všechno povyprávím.“ Pak už se nikdy neviděli.

Policisté byli s rozumem v koncích. Psychologové taktéž. Už po zmi-
zení Lukáše Nekudy bylo po celém okolí rozhlášeno, aby rodiče v žád-
ném případě nenechávali své děti bez dozoru. A pak děti samy lezly
bestii do chřtánu. Nejlip to vystihl inspektor sboru olomoucké krimi-
nální policie prap. Milan Kalas, který pronesl tuto větu do naprostého
ticha policejní stanice ve chvíli, kdy s ním v místnosti seděli jen dva
nadstrážmistři a jeden strážmistr, kterého na stanici každý nesnášel.
„Buďto jsou ta děcka tak blbá, nebo v tom je nějaký kouzlo.“ Strážmistr
se tomu jako jediný upřímně zasmál. „Podle mě byly akorát všechny
pekně zdrogované!“

Jarek Nohavica napsal toho roku trefnou písničku Ladovská zima
a dobře věděl proč. Jestli si někdo zimy předchozí nebo následující stě-
žoval na nedostatek sněhu, roku 2005 si nikdo stěžovat nemohl a jen
mlčky vytahoval lopatu z garáže. K chatovišti Krásné nad vesnicí Hra-
běšice se přes to „bile svinstvo“ prakticky ani nedalo autem dostat. Vět-
šinu chatařů by to odradilo. Ne však všechny. Vášnivý chatař Radim
Schneider si předtím ještě zajel na malou projížďku do městečka Velké
Losiny.

Existují třídy, z nichž se buď vlivem několika sigrů, nebo prostě
špatnou konstelací hvězd, stanou neřízené raketové střely, které,
jakmile někdo odpálí, nejdou zastavit a všechno s sebou semelou. Jed-
nou takovou třídou byla i 3. C na základní škole ve Velkých Losinách.

*My jsme žáci 3. C
berem holky na WC
tam hrajem si na upíry
sajeme krev ze škvíry*

To byla básnička, která vítala všechny příchozí, vyrytá na dveře hned pod cedulí s označením třídy. Pravděpodobně ji tam vyryl nějaký starší žák, ale jeho tvorba se s přílišným úspěchem nesetkala. Nikdo z 3. C ani trošku nechápal, proč by holkám měla téct ze škvíry krev. Pár kluků to dost vyděsilo. Jeden odvážlivec se na to dokonce zeptal doma tatínka. Řekl mu, že občas krev holkám ze škvíry fakt teče a v tu chvíli je prý nejlepší jít do hospody, a dřív než za týden se nevracet.

3. C byla převážně chlapecká třída. Nešlo o žádný záměr, prostě se tak ve Velkých Losinách urodilo. Těch pět holek, co se do třídy jakoby náhodou zatoulalo, většinou tiše sedělo v izolovaném táboře ve třech zadních lavicích a byly vesměs blbě a pěkně ošklivé. Kolem nich pobíhalo dvacet hyperaktivních klacků nejevicích o ně jakýkoli zájem, pohazujících po třídě papírky a vlaštovky, kreslících na lavice rádoby vtipná hesla a básničky a smějících se smíchem o síle miliardy decibelů. Mezi nimi seděl drobný chlapec s tmavě hnědými vlasy a se žlutým dresem Brazílie s číslem deset a žádnou jmenovkou na zádech. Bylo to zvláštní, ten chlapec se jmenoval Adam Lautner a obvykle byl při těchhle každodenních skopičinách jeden z nejaktivnějších. Uměl ty nejlepší vlaštovky na prvním stupni. Měl na to nějakou speciální techniku, kterou by nikomu neprozradil ani při mučení, a ty vlaštovky vždycky dolétly nejdál ze všech. Všichni mu tu dovednost záviděli. Jednou hodil tu svou supervlaštovku z okna ve druhém patře tak šikovně, že dolétla přes cestu a snesla se ředitelce školy, paní Tlusté, přímo do vlasů zrovna, když odemykala auto. Pěkně se polekala a on byl před celou třídou za borce. Třetího prosince ale jen zamlkle seděl v lavici a nepřítomně mačkal okraje papíru.

„Co je, Áďo?“ zeptal se ho Dan, jeden z jeho nejlepších kamarádů.

„Nevím, nemám dneska náladu,“ řekl, aniž by se na něj podíval.

„Aha. A doma všechno dobrý?“

Adam pokrčil rameny. Dan věděl, že Adamovi rodiče se často hádají. Minulý týden prý Adamův tatínek vyhrožoval, že od nich odejde. Je strašné, že takoví tatínci vůbec existují, pomyslel si Dan. Těžko s tím mohl Adamovi nějak pomoci, když nic takového nikdy nepoznal. Tak jen mlčel, zatímco Adam se vyzpovídal. Teď ale mlčeli oba dva a to se Danovi nelíbilo.

„Nad čím furt tak koumáš?“

„Přemýšlím.“

„Nad čím, ty vole?“

Adam vzal do ruky tužku a začal něco malovat na okraj papíru.
„Myslíš, že když se zblázní malej kluk, tak ho zavřou taky do cvokárny?“

„Co? Já ne-nevím. Ne-nejspíš. Proč se tak blbě ptáš?“

„Včera byl někdo v mém pokoji.“

Dan ucítil mrazení v zádech. Vzdáleně vnímal hluk ve třídě i Aleše Černého, jak říká Liborovi Peterkovi, že ten jeho beyblade je obvyčejnej ťamanskej šunt, jakých by on mohl mít na každým prstu deset, a že se s ním může jít klouzat. Ten tón, jakým Adam tu větu řekl, mu skutečně nahnal strach. Zněl tak klidně, jako by to bylo normální, mít vetřelce ve vlastním pokoji, ale zároveň v jeho hlase bylo ještě něco, co neuměl Dan za mák pojmenovat ba ani popsat. Mluvili tak lidé ve filmech, ti lidé ale většinou nebyli v pořádku.

„Kdo to byl?“

„Já nevím. Byla celou dobu v mojí skříni, a když jsem usínal, tak vyšla ven. Mluvila ke mně.“

„Ona? Chceš říct, že to byla holka?“

„Nějaká paní, jo. Ale hrozně stará paní. Chtěl jsem zařvat, ale nedokázal jsem to. Jako bych neměl hlasivky, chápeš. Měl jsem úplně sucho v puse.“

„A co říkala?“

Adam se odmlčel a dlouho se díval z okna. Dan čekal, až promluví sám. Báł se. Nevěděl proč, ale najednou se báł jak malé děcko.

„Říkala, že mám dneska ve dvě být u řeky za Maršíkovským mlýnem. Prý tam na mě bude čekat.“

„Snad nechceš říct, ty vole, že tam vážně půjdeš. To bys byl padlej na hlavu!“

„Já ale musím.“

„Ty vole, jak musíš! Nic nemusíš! Ty...“

„Drž hubu!“ vyjel po něm Adam. Dan zmlkl a s vytřeštěnýma očima hleděl na rozzuřeného kamaráda. Pár kluků ve třídě zpozornělo a obacelo svůj pohled směrem k nim. Adam byl pěkně rudý. V tu chvíli

nevypadal, že by s ním byla nějaká sranda. Pak začal šeptat: „Tys ji neviděl! Neviděl jsi, jak vyšla z té skříně. Ve tvém vlastním pokoji! Byla tma a nešlo jí vidět do obličej. Ale stejně ti, kámo, s klidem řeknu, že nic strašnějšího jsem nikdy neviděl. Řekla, že když tam nepřijdu, bude mě navštěvovat každý den. Každý den vyleze z té skříně a bude mě strašit. Co strašit! Řekla, že mi klidně i ublíží. A to si piš, že jí věřím!“

„Tátovi jsi o ní neřekl?“

„To tak! Je na mě nabroušenej kvůli každý hovadině a teď mu ještě budu vykládat pohádku o ježibabě ve skříní.“

Dan to nechtěl říct tak na rovinu, ale prostě mu to vyklouzlo: „A co když, ty vole, fakt začínáš bláznit?“ Adam pokrčil rameny. Tahle otázka ho kupodivu vůbec nevyvedla z míry.

„Hele fakt, nechod' tam. Ještě teď, když se ztrácejí ta děcka! Třeba to právě ta ženská chce. Vylákat tě a pak strčit do pece jak Jenička s Mařenkou.“

„Víš co? Trhni si! Trhni si a starej se o sebe!“

Adam zuřivě čmáral po papíru. Dan si všiml několika kapiček potu na jeho spánku. Strašně rád by viděl, co Adam kreslí. Větší část obrázku byla zakryta Adamovou rukou. Mohl to být nějaký portrét. Lidská hlava nebo...

„Ta ženská mi říkala Vyvolený.“

...maska! Nějaká pěkně hrůzostrašná ženská maska. Bylo to poznat podle těch prázdných očí. Nikdy by ho nenapadlo, že Adam tak hezky kreslí.

„Říkala taky, že mě potřebujou.“

„Kdo?“

„Nevím.“

„A co ještě říkala?“

Adam pokrčil rameny. „Že mám určitě přijít. Prý to bude bomba! Prča na druhou!“ Pak zazvonilo, ale hluk ve třídě ještě dlouho neutichal.

Ve dvě hodiny projížděl Radim Schneider kolem Velkých Losin podél Desné, řeky, která se vlévá do Moravy u Postřelkova. Na všech pře-

dešlých lovech se řídil čistě svou vlastní intuicí. Prostě tušil, kde má hledat. Tentokrát to věděl. Řekly mu to ty hlasy v hlavě. Maršíkovský mlýn, Maršíkovský mlýn, co to proboha je? Aha, palírna! Kdyby neřídil, ještě se mohl podmáznout. On ale pokračoval dál do lesa...

„Ahoj, chlapečku!“

„Dobrý den, pane,“ pozdravil Adam Radima Schneidera a dál si ho nevyšímal.

„Neměl by ses tady potulovat takhle sám. Víš, že se tady ztrácejí děti?“

„Vím, pane.“

„A ty se nebojíš, že se ztratíš taky?“

„Já to tady znám, pane. Já se neztratím.“

A pak se stalo něco, na co Radim čekal pěkně dlouho – ty hlasy v jeho hlavě utichly. Jako mávnutím kouzelného proutku to najednou byl zase on sám s vidinou nevídané rozkoše před sebou. Srdce mu bilo jako splašené a do úst se mu vehnaly sliny. V podbřišku ucítil erekci, jakou nepoznal týdny. Jak dlouho už tohle nepocítil. Přes dva měsíce strachu a nejistoty, kdy nevěděl, co je pravda a co není. Přes dva měsíce poslušání neúnavných vetřelců v jeho mysli, kteří ho strašili, přesvědčovali ho, že jídlo, které jí, je jed, že voda kterou pije, jsou jeho vlastní chcánky, poštvali ho proti vlastní ženě, posmívali se mu za jeho úchytku, brali na sebe podobu těch dětí a smáli se a smáli, říkali mu Poskoku, bodali ho uvnitř hlavy, dokud nezačal křičet A teď... jsou pryč.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“

„Adam Lautner, pane.“

Byly přesně dvě hodiny. A stál tu jenom ten chlap. Nikdo jiný.

„Jsi slušně vychovaný.“ Přistoupil k Adamovi. Podivně se usmíval. Cenil při tom zuby a pohledem se díval jakoby skrze něj. Divoce funěl.

„Víte, já už budu muset jít.“ Teď ty hlasy promluvíly pro změnu k chlapci. A jseš v tom až po uši, kluku, říkaly. Seznam se s příšerou! S nefalšovanou šumperskou bestií s ostrými zuby a maskou Mrtvé nevěsty. Teď už neutečeš, kluku. Naletěl jsi, protože sis myslel, že příšera číhá v tvójí skříni. To byl ale jenom přelud, halucinace, o nic skutečnější než filmový Frankenstein nebo Kingův klaun Pennywise. Ta pravá

příšera totiž nečihá v dětském pokoji, ta čeká venku. A konečně se dočkala!

„Ale kam bys chodil, chlapečku? Já mám slušně vychované děti rád. Moc rád. Slušné děti u mě dostanou bonbónek.“

Skočil po něm.

„Pěkný, sladký bonbónek.“

Adam dobré dvě vteřiny křičel hrůzou, potom ho Radim Schneider silně udeřil do tváře, spoutal mu ruce za zády a zavázal ústa. Naložil ho do kufru auta a zabouchl. Adam Lautner se náhle ocitl v naprosté tmě, a když se auto rozjelo, uslyšel kdesi uvnitř sebe tiché volání. Ta věc ze skříně ho volala k sobě.

Stříbrný ford se dvěma pasažéry minul zamrzlou přehradu, na níž za pár let natočí Ondřej Sokol svůj první celovečerní film Krásno, a uhněl do kopců. V Hraběšicích nasadil Radim řetězy a začali stoupat. Foukal silný vítr, ale nesněžilo. Sněhu už tak bylo všude až až.

Šoural se serpentýnami do vysokého kopce a stromy vrhaly na cestu stín. Vítr si hrál s jejich korunami a ani zvuk motoru nepřehlušil jeho hvízdání. Radim se mezi ty stromy neustále díval. Ten nutkavý pocit, že vás někdo sleduje, je už otřepané klišé. Co ale když to prostě víte? Co když je to jasná věc, jako Polednice ve zpětném zrcátku, jako mrtvá holčička v modrých šatíčkách mávající vám na pozdrav? Co potom? Ty hlasy jsou teď tiše, ale na jak dlouho? Vzpomněl si na jeden starý vtíp ze života: Nekrofilní pedofil a malý chlapeček jdou temným lesem. Chlapeček povídá: „Pane, já se hrozně bojím.“ Pedofil uraženě odpoví: „Ty máš co říkat! To já jdu zpátky sám!“ Někdy jindy by se tomu vtípu možná zasmál. Dnes vůbec.

Vtom zahrnul ostře doleva. Byl to čistý reflex – jinak by tu osobu přejel. Najednou si ale nebyl jistý, jestli to nebylo přesně to, co chtěl.

Zjevila se mu dobrý metr před autem. Ani se nepokoušel zabrzdit, prostě to prudce strhnul. „Co to, kurva, bylo?“ zařval si sám pro sebe, i když to dávno věděl. Byla to příšera ze skříně. Nevěděl sice, co to přesně znamená, ale věděl, že to byla ona. Rozhlédl se kolem. Zmizela. Další

přelud. Odporný, kurevsky děsivý přelud. Když se vzpamatoval, pokoušel se rozjet, ale kola se protáčela naprázdno. S nejmožnějšími nádvávkami vyšel ven z auta. Studený vítr mu fučel na holý krk. „Zasraná zima!“ Auto bylo slušně zabořené v závějích. Radim do něj vztekle kopl a odplivl si. Byli asi jenom 300 metrů od chatoviště.

„Zapadl jste, pane?“

Radim se otočil. Nedal na sobě nic znát, přestože uvnitř něj to hrklo a srdce mu tlouklo jako zvon odbíjející poledne.

Proti němu kráčel policista. Obyčejný policista v teplé zimní uniformě s českým státním znakem na levém rukávu a vysokými černými botami. „Asi budete potřebovat helfnout, co?“

„A-a-ano,“ koktal Radim a nevěřičně hleděl na toho strážníka a na zbraň u jeho pasu. Policista obešel auto. Prohlížel si ho s velkým zalíbením. Když jeho pohled sklouzl ke kufru, Radima zamrazilo.

Klid, Radimku, říkal si v duchu, tohle není žádná zkurvená celní prohlídka, nemá důvod ti čumět do kufru. Pokud neuslyší, jak ten spratek uvnitř kope, nemáš se čeho bát. Hlavně klid a chovej se přirozeně. Hlavně přirozeně...

„Tak si vlezte dovnitř a zkusíme to rozjet!“

„Jo, jo,“ zabručel Radim a nastoupil do auta. Jestli toho kluka najde, zabiju ho. Nezájímá mě, že má zbraň. Prostě ho zabiju, uškrtním, podřežu, zapáchnu...

„Tak na tři, pane doktore!“ Radim byl na to oslovení zvyklý jako na vlastní jméno a to, že mu tak řekl neznámý policista, mu došlo, až když stálo jeho auto zpátky na silnici. Strážník byl pěkný střízlík, ale sílu měl teda pořádnou. Jednou zatlačil a Radim v pohodě vyjel. Ale odkud, do prdele, ví, že je doktor?! Třeba má syna nebo dcerku a chodí k němu v civilu na kontroly a on si ho jenom nepamatuje. Přeci jenom má takový tuctový ksicht, takových tatínků k němu chodí tolik! A on je po celém Šumperku dost známý. Ale přeci jenom...

„Tak a jste venku,“ zvolal zvesela policista. Přistoupil k okýnku a usmál se široce na Radima.

„Na chatičku? Na chatičku? Relax, pohodička.“ Radim přikývl.

„A co že tak sám, bez ženy?“

„Jak víte, že mám ženu?“ Policista se zasmál.

„Ale, pane Schneider, vždyť my vás sledujeme už delší dobu!“ Radim polkl. Byl bledý jako stěna. Policista si toho nevšímal „A moc vám fandíme. Myslím, že vaše dílo je impozantní, v mnohém i inspirativní. Už dlouho jsem vám chtěl jménem celého sboru popřát hodně štěstí a poděkovat vám.“ Radim na něj hleděl s vykulenýma očima. Nebyl s to cokoli říct. „A abych nezapomněl, povězte za mě tomu kloučkovi v kufru pohádku na dobrou noc. Starejte se o něj hezky, je to náš Vyvolený!“ Pak zasalutoval, otočil se a vydal se někam lesní pěšinou. Radim zavřel oči a začal se trást po celém těle. Tohle se nestalo, ne, ne, nemůže mě to dostat! Nemůže mě to zase dostat! Zachovej klid, Radimku, zachovej klid! Opakoval si to stále dokola. Hlava mu příšerně třeštila. Když se ohlédl směrem k lesu, strážník už tam nebyl.

„Padej tam!“ zařval a hodil chlapce z posledního schodu na studenou zem sklepa. Vítr zesílil. „Tak ty jsi V Y VOLENÝ, ano?“ Chlapci z očí koukala hrůza.

„Ty! Vyvolený! Tys je na mě poslal! Kvůli tobě jsou teď tady! Kvůli tobě mě nutily tohle všechno dělat! Žádný Adámek Kuchař a jeho zasnraný očkování. To byly ony! Ony a ty! Rozumíš, co ti říkám?! To já byl ta oběť!“ Vztekle sebral kameru a zapnul přehrávání. „Vidíš to?“ ukazoval ztuhlému Adamovi záběry,

„Tohle je Alžbětka! Líbí se ti? Ta ti uměla ječet, jó, to bylo pošušňáníčko! Kozičky jí ještě moc nenarostly, ale jinak nádhernej kousek! Už se bojíte, pane Vyvolený?“

Zazvonil zvonek. Ten zvuk zněl tak absurdně, protože ten film na kameře ještě pořád běžel. Adam Lautner zhypnotizovaně hleděl, jak Radim v masce Mrtvé nevěsty provádí počáteční fázi transplantace jater bez jakékoli narkózy.

„Počkej tady. Jestli se hneš, tak...“ Chtěl to doříct, ale zvonek zazvonil ještě jednou. Jeho zvuk přehlušil v tu chvíli vše – byl asi desetkrát hlasitější než předchozí zazvonění. Radim měl pocit, jako by se ozýval jen uvnitř jeho hlavy, jako by ten zvonek byl jenom dalším preludem, dalším

trikem těch odporných bab, co utekly ze Shakespearovy tragédie, aby mu pěkně sraly život.

Když vyšel po schodech nahoru, spatřil na gauči sedět znovu toho policistu, co mu společně s celým sborem tak srdečně fandí v jeho díle. „Dlouho jste nešel a venku je zima. Tak jsem si ráčil otevřít sám. Doufám, že jsem tím neurazil.“ Radim se pomalým krokem blížil ke svojí pohovce, na které se ten duch, démon nebo jenom prostá halucinace, převaloval jako pán domu. „Už jste řekl tomu chlapci pohádku?“

„Tomu spratkovi připravuju vesica urinaria, jestli pěkně rychle nezmizíte z mého domu.“

Policista se znova zasmál tím smíchem, který Radimovi naháněl husí kůži.

„Pane Schneider, takhle byste s mužem zákona mluvit neměl. Navíc tady veřejně vyhrožujete vraždou malého chlapce. Kdo by to byl čekal od tak renomovaného lékaře, jako jste vy?“ Radim se odšoural ke kredenci, kde schovával několik flašek kvalitní irské whiskey a pár skleniček. Nalil si panáka a hodil ho do sebe. „Kdo jste?“ zeptal se strážmistra a přitom se díval z okna. Právě začalo sněžit.

„Já jsem nic, pane Schneider. Já jsem jen výplod. Něco takového, jako když vypijete hodně téhle té whiskey a začnou se vám zjevovat irští skřítki. Mě se nemusíte báááááát, pane Schneider. Já jsem míň než vzduch.“

„A co ty ženské, co je vidím a slyším ve dne v noci? Co jsem se kvůli nim bál usnout, abych s nimi neměl zase nějaký mokrý sen? Ty jsou taky jenom přelud?“ Policista se trpce usmál. Natáhl ruku a laška se z něčeho nic sama vznesla do vzduchu a přistála v jeho dlani. V Radimovi trhlo, ale nedal na sobě nic znát. Strážník se napil a pokračoval: „Víte, pane Schneider, v tomto kraji jsou věci starší než cokoli jiného. Ty věci můžou spát dlouhá léta a nikdo o nich nic neví. Věříte v Bibli, pane Schneider?“

„Jsem psychopatický masový vrah a ateista,“ řekl Radim a natáhl ruku v domnění, že k němu láhev třeba sama připluje. Ta se však nehnula.

„Zde, v tomto kraji, se jednou za čas probudí veliké zlo. Já říkám zlo, protože je to zavedený termín, sám ale nemyslím zlo jako něco

špatného nebo dobrého, myslím cokoli, co je vnímáno jako strašlivé ze strany lidí. Říkal jsem, že vaše dílo velmi obdivujeme, protože něco takového tady nebylo dobrých tři sta let. Tehdy na Šumpersku probíhaly ve velkém čarodějnické procesy, tedy mučení a následná poprava nevinných žen a mužů, kteří byli obviněni ze styku s ďáblem. A tady jde právě o to, čemu kdo jak říká. Z pohledu člověka byly tyto procesy strašlivé, z našeho pohledu velmi, velmi humorné. Ti lidé, ať už pravá povaha oněch procesů byla jakákoli, označovali jako čarodějnici ženu, normální prostou ženu, která přijala ďábla za svého pána, a on jí za to propůjčil část svých sil. Nikdo z tehdy žijících lidí netušil, že čarodějnice jsou tady od nepaměti, že jsou to bytosti téměř tak staré jako Bůh. Téměř tak staré jako ďábel. V dávných dobách, kdy se náš Pán Lucifer stal padlým andělem, vybral si z řad prostých lidí několik společnic. Byly to většinou nevěstky, které se neštítily hříchu ani toho největšího, že by zradily svého Boha. Jejich pán je opravdu obdařil silou, ale mnohem větší, než si kdokoli z lidí mohl představit. Satan je pouhý symbol, pane Schneider. Jsou lidé, kteří se k němu hlásí. Jakou však má on samotný moc? Pokouší lidi, ano. A lidé mu podléhají. To není málo. Ale lidem se to už zdá přirozené, není to zázračná moc. Ďábel neumí konat zázraky jako Bůh, neumí popírat fyzikální zákony, nedokáže měnit počasí nebo změnit mrtvé na živé. Je to jenom symbol, jehož filozofie hýbe světem. Čarodějnice jsou ty, co konají zázraky. Jen je jejich moc, když to tak řeknu, značně omezená.“

„Proč mi tohle vykládáte?“ zeptal se Radim a bylo mu jasné, že ty halucinace došly do dost pokročilého stádia.

„Buďte trpělivý, pane Schneider. Jen, prosím, buďte trpělivý. Jak jsem řekl, moc čarodějnic je omezena působením okolního prostředí. Pokusím se vám to jako vědci nějak názorně vysvětlit. Představte si rybu v prázdné kádi. Když do kádě přilijete trošičku vody, nebude to nic platné. Musíte kád' naplnit celou, aby ryba mohla plavat od stěny ke stěně, v tom je její síla. Čarodějnice potřebují k plnému využití svých sil zlo, obyčejné podlé lidské zlo a potřebují ho hodně. Před třemi sty lety bylo zla dostatek. Několik desítek lidí zemřelo na hranici a moc čarodějnic se opět probudila k životu. Byly to krásné časy, ale pominuly. Če-

kali jsme na něco podobného tak dlouho, přišly jakési války a tyhle věci, ale to je, pane Schneider, žalostně málo. Válka je možná pro vás, lidi, zlo samo o sobě, ale pro nás je to jenom obyčejný konflikt dvou stran. Ano, i při tomhle konfliktu umírají nevinní lidé, ale totéž, co dělá jedna strana tady, může dělat druhá někde jinde. Kdepak, to vaše dílo bylo v tomhle mnohem působivější. Vraždění nevinných dětí z pouhé tělesné žádostivosti. Úžasné!“

„Tu zrůdu ze mě udělaly ony!“ vyjel po něm Radim zničehonic. „Zaklely mě! Donutily mě zabíjet! Začarovaly mě, abych bez toho už nevystřík! Aby se mi bez toho ani nepostavil! Já bych přece tohle nikdy nedokázal! Nedokázal bych zabíjet děti!“

„Naopak, pane Schneider, vy jste bestie. Jste bestie a tak to bylo dané už od vašeho narození. Nepomohla vám řádná výchova, nepomohlo vám pochopitelně ani studium medicíny. Vy jste zlo sám o sobě a bylo jen otázkou času, než to ve vás naplno propukne. Ta výchova mohla něco možná oddálit, ale nikoli úplně odsunout ze scény. Dříve nebo později se z vás ta příšera stát musela. To, že jste v poslední době vídal všechny ty přeludy a slyšel hlasy, s tím úzce souvisí. Zlo, které jste vykonal, zlomilo náš spánek a vrátilo nám naši moc. To vy jste nalil do kádě vodu a rybka teď plave kolem vás.“

Radim vytáhl novou flašku z kredence a dlouze se napil. „A co ten chlapec? Proč mu říkáte Vyvolený?“

„Adam Lautner je nepřímým potomkem jedné z obětí tehdejších čarodějnických procesů. V jeho žilách proudí krev člověka, který na vlastní kůži pocítil to velké zlo před třemi sty lety. Teď pocítil i zlo vaše. Něco takového je zcela jedinečné. Tak jedinečné, že nám samotným ta představa nahání husí kůži, když tedy použijí opět vaši terminologii. Sledujeme ho detailně od našeho probuzení. Je pro nás jako droga. Ne, nepřitahuje nás tak, jak přitahuje vás. Sám si nedokážete ani ve snu představit tu obrovskou sílu, která nás k němu táhne. Sílu něčeho, co tady nebylo od dob, kdy Ježíš ještě pořádal skupinová sezení, a lidé lezli po stromech. Adam Lautner je Vyvolený a patří nám. S jeho pomocí bude moc čarodějnic zachována dlouhá léta. Při troše štěstí možná i do doby, dokud znovu nepřijde bestie, jako jste vy nebo tehdejší inkvizitoři.“

Radim Schneider vztekle svíral láhev v dlani. Takže ty hlasy měly pravdu, je jenom poskok! Celou dobu byl jenom jejich poskok. Jako pornoherec, který si užívá jenom proto, aby si užili ostatní. „Takže vám teď posloužím akorát k tomu, abych vám toho kluka podříznul jako podsvinče?“

„Naopak, pane doktore, vy nám toho chlapce odevzdáte a my se o něj postaráme. Vy mu pokud možno už nesmíte zkrivit ani vlásek.“

Radim Schneider mlčel. Celé mu to procházelo hlavou. Bylo mu najeďnou přesně tak, jako když byl ve sklepe sám s každým z těch dětí. Ten neomezený pocit moci, to, že je pánem příběhu. Tak jako v tom snu, který se mu zdál v den očkování Adámka Kuchaře, s rozdílem, že tohle už dávno nebyl sen. Položil flašku na stůl a otřel si ústa. „Zkuste mě zastavit, Kolombo,“ řekl posměšně policistovi, co mluvil jak vysloužilý úředník, a zamířil zpátky do sklepa.

„Pane Schneider, důrazně vás varuji, nedělejte to!“

„Copak? Zabráníte mi v tom?“

„Jak jsem už řekl, já jsem jenom přelud. Jsem míň než vzduch, zabránit vám v tom nemohu. Mohu vám ale dát dobrou radu: Nechte to být!“

„Nashle v pekle, Haluško,“ řekl Radim a už stál na schodech. To on přilil do kádi vodu a teď ji zase poslušně vylije. Sám ještě netušil, že rybka v ní se právě chystá ukázat zoubky. Policista zmizel. Flaška od whiskey stála na stole, chudší jen o těch pár loků, co vypil Radim. Ve stejnou chvíli se na kraji lesa za chatkou začala hýbat země a z tlusté sněhové pokrývky vykoukla ven hubená dětská ruka. Vánice sílila.

Radim Schneider se ani neobtěžoval s nasazováním masky a černého pláště a rovnou položil kameru na stojan. Adam Lautner se krčil u stěny a něco hrozně potichu šeptal. Jakoby se modlil. Radim ho beze slova popadl a hodil na velký pracovní stůl, který svou délkou zabíral téměř celou šířku sklepa, a na němž se zatím uskutečnilo všech dvanáct vražd včetně Radimových nekrofilních hrátek.

„Pane, prosím, nedělejte to! Ony se zlobí! Já mám strach! Ony už jdou! Blíží se! Mám strááách!“

„DRŽ HUBU,“ zařval Radim a připoutával Adama ke stolu. Z jeho hlasu Adam cítil nervozitu. Ten vrah je pěkně vyděšený! A kdyby jenom tušil, co už stojí za jeho prahem...

„Operace Pana Vyvoleného: část první,“ řekl slavnostně do kamery a začal žhavit značkovací železo. Byl doma, ve svém domě. Tady je PÁ-NEM on! ON!

Adam ležel nahý na stole a tiše vzlykal. *Už jsou za dveřmi! Jdou po čuchu! Už sahají na kliku! Každou chvíli budou na schodech! Copak je ten vrah nemůže slyšet? Vždyť mluví k němu. K němu!*

Co říkají, Adame? Co říkají, Vyvolený?

Říkají: „Před pikolou za pikolou nikdo nesmí stát!“

Chlapec zavyl bolestí, když se mu rozžhavené značkovací železo přisálo na holé hýždě. Radim se smíchem namočil železo ve vodě. Sklep zaplnil oblak kouře. Už se chystal černé značky na chlapcově prdýlce dotknout, pohladit si ji, když za ním něco zašramotilo. Radim ztuhnul. Sklep ovládlo mrtvolné ticho, do kterého promlouval jen Adamův pláč. Adam ležel na břiše a brečel jednak příšernou bolestí a jednak proto, že se na rozdíl od Radima Schneidera nemusel otáčet, aby věděl, co vydávalo ten šramot. On je cítil od prvního okamžiku. Měl jich plnou hlavu. Báł se jich mnohem víc než toho šíleného doktora. Už jenom proto, že se možná pěkně rychle přidá mezi ně.

Radim se pomalu otočil. Ten výjev, který mu umožnilo spatřit strohé světlo sklepní žárovky, bylo to nejhorší, co kdy ve svých nejčernějších nočních můrách viděl. Chtěl vykřiknout, ale nedokázal ze sebe vydat hlásku, jenom pomaličku couval a stále hleděl na ty drobné postavičky před ním.

Lukáš Nekuda stál v čele. Ten chlapec, kterého před devíti měsíci potkal zrovna ve chvíli, kdy si nehezky odřel koleno, a kterého následně rozřezal na třicet kusů, stál před ním opět v celku, i když v potrhle znetvořené podobě. Lukášovi chyběly všechny vlasy a místo nich na některých místech zívala na svět obnažená lebka. Lukáš byl, stejně jako ostatní děti, nahý a místo penisu mu v klíně začínal dlouhý hluboký šrám, který rozdělával břicho jako meandry řeky a klikatil se stále výš až k nelidsky vystouplým žebrům. Zvrásněná kůže se neupínala

na nic víc než holé kosti a místy jakoby byla zpět sešita nějakými podivnými stehy. Uzoučké ručičky, na kterých zasychala krev, se nějak mrtvolně prodloužily, takže sahaly až pod kolena. Nehty měl dlouhé a černé a na prsou mu svítil cejch od Radimova značkovacího železa. Natržená ústa odhalovala odporné žluté zuby a nelidsky velký jazyk, pohybující se samostatně jako nějaké odporné slizké zvíře. Všech jedenáct ostatních dětí vypadalo v mnohém podobně. Všem chyběly vlasy i pohlavní údy, všichni měli na prsou Radimovu značku a jejich zapadlé oči nepřirozeně hleděly tupým bělmem na Radima Schneidera, jejich starého Pána.

Sklep ovládl mrtvolný puch, který se stále silněji zarýval do Radimových nozder, postupoval celým jeho tělem, mátl jeho zbylé smysly a zvedal mu žaludek. Přesto zachoval duchapřítomnost. I když jeho hrdlo svírala hrůza a hnus, uchopil pevně železo a začal ho žhavit mezi uhlíky. Lukášek „Mamánek“ Nekuda naklonil hlavu groteskně na stranu, jako voříšek, co udiveně hledí na svého páníčka. Tohle už není prelud, blesklo Radimovi hlavou. Tohle je zlo, které čekalo tři sta let v hlubokém spánku na něj, Velkého vysvoboditele. Tohle jsou plody sladkých mileneckých nocí doktora Radima Schneidera a Příšery ze skříně.

„Pojďte, vy sráči!“ šeptl Radim. A znetvořené děti, maskoti jeho velkého díla, se na něj s nelidským vřeštěním vrhly.

Nastavil železo rozžhaveným koncem a trefil Lukáše Nekudu přímo do obličeje. Ten odskočil a zmítal se na zemi v příšerných křečích. Ostatní děti se na něj sesypaly. Odhazoval je od sebe jako hadrové panenky, ale další se po něm sápaly. Jejich bílé oči ve tmě jako by svítily. Petr Navrátil, sedmiletý klučina z Mohelnice, co šel rodičům pro chleba a polohrubou mouku v tu nejnevhodnější chvíli, se nelítostně zakousl Radimovi do holeně. Ten zakřičel a snažil se ho divokým mácháním nohy setřást. Když se mu to konečně povedlo, uviděl, jak se znetvořenému chlapci leskne mezi zažloutlými zuby jeho vlastní krev. Nahý Adam Lautner, Vyvolený, ležel na stole a doprovázel zvuky souboje hrozným řevem. Nudle u nosu mu stékala až k ústům, ale on to nevnímal. Celou tu vřavu, která se odehrávala jen pár metrů od něj, viděl jasně ve své mysli. A k tomu ty hlasy příšery ze skříně. „Potřebujeme tě! Jsi

jednička vstupního draftu! Potřebujeme tě, jako Tampa Bay potřebuje Martina St. Louise. Ty jsi naše hvězda! Tak pojď! POJĎ!“

Jděte pryč! Jděte pryč! Poslední obraz v jeho hlavě – jak se Radim Schneider dostává přes armádu malých zombíků a vybíhá po schodech nahoru.

Konečně světlo! Zabouchl za sebou dveře, zamkl je a těžce oddechoval. Slyšel bezmocné škrábání a bušení, žalostné skřeky, jakoby psí vytí a kňučení, jak se ty věci snažily dostat za ním. Ten kluk pořád žije! Leží si tam v bezpečí jakoby nic. Vyvolený! Rozhlížel se po pokoji. Na moment si už myslel, že tam zase najde policistu chrlícího rozumy, ale našel jen dvě láhve whiskey na tom samém místě, kde je předtím nechal. Dostal nápad. Přímo ďábelský nápad. Nevěděl, jestli vyjde. Bylo to dost nepravděpodobné, ale přece...

Vzal láhev a polil s ní dveře od sklepa a všechno kolem, dokud ve flašce nezůstala jediná kapka. „Shnijte v pekle!“ Byla to hláška z nějakého béčkového akčního fláku a v té chvíli se docela hodila. Vytáhl z kapsy krabičku sirek a roztřesenýma rukama z ní jednu vytáhl. Pak to zapálil. Oblékl si bundu a vyběhl před chatku. Místo aby sledoval, jak mizí v plamenech, rozběhl se prázdným chatovištěm. Noha ho bolela od kousnutí té příšerky jak vystřižené ze španělského hororu REC. Vítr mu fučel do tváře, v ústech a očích měl sníh. V hlavě se mu rozezněla úvodní píseň Kladiva na čarodějnice.

*„Jak černý mrak
už táhne
smrťák zabiják,“*

Ten film neviděl tak deset let a ta písnička v něm nikdy žádný zvláštní odkaz nezanechala. Teď mu ale burácela v uších a přehlušovala i hvízdání větru, když běžel po strmém úbočí kopce. Naposledy se ohlédl. Přes sníh v očích a silnou vánici rozpoznal několik postav zaha-

lených ve starých hadrech. Opíraly se o dlouhé dřevěné hole. Nemávaly mu, ale Radimovi připadalo, že se usmívají.

Cítil to. Pak se za čarodějnicemi zjevilo několik malých tvorů běžících po úbočí směrem k němu. I na dálku rozpoznal jeden společný znak. Ti tvorové neměli vlasy.

Běžet z kopce je mnohdy obtížnější než na rovném povrchu. Zvláště, když Radim na jednu nohu kulhal. Několikrát upadl. Bořil nohy do hlubokého sněhu a zelené větvičky smrčků mu šlehalo do tváře. Slyšel, jak ty věci za ním vřeští, jak lační po jeho krvi. Ty skřeky byly tak příšerné. Nebylo na nich nic lidského, ale i zvíře, které by dokázalo vydávat takové zvuky, nemohlo být z tohoto světa. Když se více zaposlouchal do toho strašlivého vytí, slyšel v tom koncertu hnusu a temnoty něco podivně známého. Znělo to tak nevinně. Dětský nářek, ale nebyl s to jistě říct, jestli je to nářek, klidně to mohl být i smích. Když ale rychleji už běžet nešlo! Prostě nešlo!

Světlo! Ne, ne, i tohle musí být přelud! Tady nikdo nebydlí. A jestli ano, tak je to Ježibaba, co má chaloupku na kuří nožce nebo celou z perníku a strká děti do pece, a pak je poštvává nahé a plešaté proti němu. Ale ta chaloupka kuří nožku neměla. Byl to pěkně stavěný domek s terasou a polorozpadlým kurníkem nad sebou. Z komína se kouřilo. A v okně zářilo světlo!

Rozběhl se k tomu oknu. Ty skřeky zesilovaly. Už budou každou chvíli tady! Proboha, já nechci umřít! Jak já nechci takhle umřít! Vyčerpaný se opřel o bílou zeď domku a nohy měl po kolena zabořené ve sněhu. Nahlédl dovnitř. Lidé! Normální lidé z masa a kostí! Lidé, co pojídají cukroví a sledují westerny s Budem Spencerem. Postarší žena s brýlemi právě nosila na stůl. Prošedivělý muž seděl na pohovce a hladil malinkého černého pejska na klíně. Druhý pejsek seděl u jeho nohou. Žena se na něj přísně zatvářila a něco pronesla. Nejspíš mu vytknula, že muž dovolí špinavému psovi ležet na pohovce. Muž mrkl po asi desetiletém chlapci sedícím u krbu. Ten se zasmál. Polonahý, asi pětatřicetiletý muž seděl

v křesle a spal. Nejspíš se někde zlíl. Jak jinak by dokázal v takovém hluku a světle usnout. Hlas z televize doléhal až k Radimovým uším. Vousatý muž s vysokým čelem a černými vlasy stál u krbu a kouřil s nízkou blondátou ženou cigaretu. Rodinný dýchánek tři týdny před Vánoci, pomyslel si Radim. Kéž by se mohl připojit. Za sebou uslyšel praskání větviček. Dvanáct temných postavíček se blížilo k úpatí. Zabouchal vsí silou na okno. Desetiletý chlapec, co seděl celou dobu u krbu, přistoupil ke spícímu muži a začal mu cvrknat do nosu. Všichni se smáli. Radim opět zabouchal. Nic. Neslyší mě. Není jim dovoleno mě slyšet. Bušil znova ze všech sil, div že nerozbil okno. Pak to vzdal. Šedivý muž s pejskem na klíně se zasmál jakémusi fóru v televizi. Radim naposledy zoufale tloukl do skla. Pak se pomalu otočil. Třásl se. Už byli skoro u něj. Lukášek „Mamánek“ Nekuda držel v ruce jeho značkovací železo. Rozžhavené jako nikdy. Nelidsky se usmíval. „Pojď, ty sráči,“ napodobil zdařile Radimův hlas. Chlapeček za ním nesl skalpel. Zbytky kůže měl popálené. V šeru se zalesklo prázdné bělmo jeho očí. Oběť ty svoje zavřela. Čekala.

Adam Lautner ucítil kouř a po chvíli i žár ohně. Snažil se vymanit z pout, ale bylo to marné.

Pak po něm sáhla čísi ruka. Byla odporně hrubá a mastná. Rozvázala mu pouta a posadila ho na stůl. Schody byly v plamenech. Když uviděl, komu ta ruka patří, nevydal ani hlásku. Vlastně ho to ani nevyvedlo z míry. Prostě seděl a zíral na ně. Naproti němu stálo sedm postav. Sedm příšer ze skříně. Jen už neměly zahalené tváře. To je zvláštní, pomyslel si Adam. Ve všech filmech jsou namaskovány jako takové staré rašple s kůží posetou bradavicemi. Ve skutečnosti jsou ale mnohem hrůzostrašnější. Jejich obličej je jako by postrádaly jakékoliv rysy. Všechny vypadaly na chlup stejně. Sněhově bílou pokožku nezdobily žádné vrásky, žádné záhyby. Jen hladká bílá tvář, která se od té lidské lišila tak, jak jen to jde. Hluboké oči zářily jako dva kamínky pod neexistujícím obočím, ústa se křivila v mrtvolně modré rty s ostrými bílými zuby pod nimi. Neměly nos. Na hladkých rukou jim vyrůstaly dlouhé černé nehty.

Pokynuly Adamovi. Ten se ani nehnul.

„Pojď, chlapče,“ řekla jedna čarodějnice, aniž by se její rty pohnuly. Adam zavrtěl hlavou.

„ Nemáš na vybranou, člověče. Když s námi nepůjdeš, uhoříš zaživa.“

„Na chlapce jako ty jsme čekaly, co svět světem stojí. Vyvolený!“

Adam se bál. Hodně se bál. Nejhorší na tom bylo, že to nebyl dětský strach, co mu v tu chvíli svíralo žaludek. Jeho strach byl až děsivě dospělý, racionální. O těch bytostech toho věděl víc, než si dokázal přiznat. Nebylo to jen o jedné návštěvě ze skříně, jejich přítomnost vnímal už dávno předtím. Od toho dne, kdy propuklo to záhadné krupobití. Snažily se dostat dovnitř. Bránil jim v tom, ale ony se draly neúnavně do jeho mysli, hlavně v noci, když byl nejzranitelnější. Mnohokrát jim ve snu podlehnul a ony z něj sály informace jako pijavice nečistou krev. Zároveň mu tím prozradily mnohé o sobě. Všechny tyhle informace, načerpané v říši snů, byly pro svou strašnou podstatu uschovány před Adamovou dětskou nevinností, nyní ale tváří v tvář oněm nestvůrám opět vystupovaly na povrch a způsobovaly malému chlapci mrazení v zádech. Ovšem ani na základě těchto informací nebyl s to odhalit, co bude dál.

„Nemáš na vybranou,“ řekla čarodějnice ještě jednou.

„Dovedeme tě k mamince, neboj se. Poběžíš za ní a složíš jí tu nejlepší vlašťovku, jakou kdy svět spatřil. Takovou, která trefí ředitelku do hlavy i z desátého patra! Kluci budou čumět!“

„Už jednou jste mě oklamaly, když jedna z vás vyšla z té skříně a strašila mě! Proč bych vám měl zase věřit?“

„To všechno jsme musely provést, abychom dostaly tu bestii. Teď už je od něj pokoj.“

Adam těžce polkl. Pod větou „Teď už je od něj pokoj“ se mu vybavilo těch dvanáct věcí, jak běží tmou a vánicí se skalpelem v ruce. Otřepal se.

„Rodiče budou rádi, že jsi živý a zdravý. Přestanou se hádat a budou se zase jenom smát, na to vem jed! Můžeme to zařídit, to všechno můžeme zařídit! Jenom pojď!“

Staré deky ležící pod schody už chytly. Oheň pomalu postupoval a žár vešnal Adamovi slzy do očí. Potil se. Hrozně to páliło. Těžce se

mu dýchalo. Natáhl ruku a jedna z čarodějnic ji uchopila. Plameny se rozevřely a Adam Lautner, ten, jehož krev čarodějnice potřebovaly k co nejdelšímu zachování své moci, se vydal ruku v ruce s nimi k černému lesu. Za jeho zády jedna z nich vytáhla zpod pláště něco kovového s dlouhou lesklou čepelí.

EPILOG

Jak už bylo řečeno, kamera se záběry strašlivého Schneiderova díla se zachovala. Když policisté došli při sledování k pasáži, kdy Radim bojoval s dvanácti oživými těly svých obětí, jen nevěřícně kroutili hlavou. Na monitoru uviděly samotného Radima Schneidera, jak se nazdařbůh ohání rozžhaveným kusem železa, vykřikuje nadávky a přitom se snaží zasáhnout jakéhosi neviditelného soupeře. Kdyby detailněji sledovali celý záběr, možná by se podivili, kde se proboha zničehonic vzala ta rána na Radimově holeni, když tak bolestivě vykřikl.

„Dočista se zcvoknul,“ řekl vrchní komisař a odešel z místnosti. Takže ani neviděl, jak polovina sklepa začala zničehonic hořet, jak pouta Adama Lautnera povolila a jak Adam Lautner zvedající ruku odchází skrze plameny mimo záběr neznámo kam. A přitom něco nesrozumitelného drmolí. Přes praskání ohně bylo rozumět jenom jediným dvěma slovům – „ze skříně“.

„Všichni se dočista zcvokli,“ poznamenal jiný policista a v tom bylo na kameře jasně viditelné, jak oheň z ničeho nic přestal hořet. Film skončil. Jako by ho snad někdo v pravou chvíli vypnul. Nebo spíš právě došla baterka.

Těla Radima Schneidera a Adama Lautnera se nikdy nenašla. Těla zbylých dvanácti obětí také ne. Policie předpokládala, že je všechny převezl na jakési tajné místo a tam zakopal. Půda kolem chatky byla rozryta, nic se však nenašlo. Byli nasazeni psi speciálně vycvičení pro pátrání po mrtvých tělech. Ti byli po několika minutách na chatovišti staženi, když se z neznámých důvodů začali chovat zcela neovladatelně. Navzájem se napadali a následně se k smrti vystrašení choulili do klubíčka a třásli se jako čivavy za silného hromobití. Pohřby všech Schneiderových obětí byly tím pádem symbolické a do rakví se vložily jen jejich osobní věci. Po Adamovi Lautnerovi se ještě nějakou dobu pátralo, načež byl pohřben také, i když neexistoval důkaz jeho smrti v podobě filmových záběrů.

Předpokládalo se, že ho Radim odvedl kamsi do lesa a zabil ho tam. Poté v pomnutí smyslů bloudil v mrazu po kopcích a pak někde umrl.

Obyvatelé chalupy, u které zavražděné a znovu oživlé děti dostihly Radima Schneidera, byli dotázáni, zdali si nevšimli něčeho neobvyklého. Každý z nich uvedl, že nikoli. Žena, která ten večer osočovala manžela, že vodí psy na pohovku, tak aspoň pozvala policisty na výtečný tataráček, aby neodešli s prázdnou. Bohužel pozvání odmítli.

Všechny stopy zavál sních.

Lenka Schneiderová dlouho nechtěla uvěřit, že by její manžel stál za všemi těmi únosy. Sice nebyla schopna popřít, že zmizení některých dětí přesně sedí do dnů, kdy si Radim bral z podivných příčin dovolenou, to bylo ale nanejvýš dvakrát. Ve zbývajících dnech byl pryč vždy v práci. Zdravotní sestra z Radimovy ordinace ale potvrdila, že pan doktor Schneider si bral dovolenou víckrát, i když jeho paní nic netušila. V případě Jakuba Kvasničky z blízkého Nového Malína to navíc provedl zřejmě tak, že po práci chlapce rychle unesl, uvěznil ho ve sklepě a ještě na večeri se vrátil domů. Vraždu pak provedl další den. Paní Schneiderová byla také tázána, zdali si nevšimla něčeho neobvyklého ve sklepě chatky, když tam každý víkend s manželem jezdila. Uraženě odsekla, že v žádném případě. Pak se ale zjistilo, že sama do sklepa nechodila takřka vůbec, a když, tak nerada. Byli tam totiž pavouci a těch se ona bojí. Jen jednou se zdržela ve sklepě delší chvíli, a to tehdy, když se tam s Radimem milovali. Přišlo jí to jako nechutné místo pro sex, ale skousla to. O tom samozřejmě policistům neřekla ani slovo. Když chtěla, stále neochotná uvěřit tomu všemu, za každou cenu vidět řečené záběry, policisté jí odrazovali, jak jen to šlo. Nakonec to vzdali a bylo jí vyhověno. Přeci jenom jako manželka obviněného má právo na seznámení se s hlavním důkazem. „Nejsem žádný ořezávátko, nějaký film mě jen tak nerozhodí,“ řekla. Chtěla jej vidět o samotě. Když po několika minutách rozpoznala manželův hlas zpod masky Mrtvé nevěsty i jejich sklep, psychicky se zhroutila. Vytáhli ji z promítací místnosti v slzách. Celá se třásla. Několik měsíců pak strávila na odborné léčbě. Po návratu z opavské léčebny se přestěhovala do Olomouce a dlouho na všechny muže zanevřela. Až v létě 2012 se podruhé provdala za Tomáše Vlčka, učitele

němčiny a tělocviku na tamějším gymnáziu. Jen ji trochu zneklidnila Tomášova věta na třetím rande v kavárně na Horním náměstí, když se jí s mírným šišláním svěřil, že miluje děti.

Po Radimu Schneiderovi bylo vyhlášeno celostátní pátrání. Byly vyslány speciální skupiny, které pročesávaly lesy na Šumpersku. Média neustále podsouvala lidem Schneiderovu fotografii a nabádala je, aby byli maximálně ostražití. Na ten strašný rok 2005, kdy kolem procházela příšera, jen tak nikdo nezapomněl. Jediné s čím se muselo město a jeho nejbližší okolí potýkat, byla ta nezvykle silná krupobití, která přicházela až podivně často nezávisle na ročním období. Meteorologové přisuzovali tento podivný úkaz výrazným změnám tlaku.

Chatový komplex Krásné se stal rázem proslulý po celé republice. Hlavně díky faktu, že tělo šumperské bestie Radima Schneidera nebylo nikdy nalezeno, vznikla řada strašidelných mýtů. Několik chatařů to přimělo víc se na Krásném neukázat. Zároveň se ale komplex na nějakou dobu stal lákadlem pro morbidní turisty, dobrodruhy, kteří posedávali na kraji malebného lesa, popíjeli Heinekeny a říkali si: „To je hrůza, co všechno se tady dělo!“

ČERNÝ PASAŽÉR V TRAMVAJI Č. 5

ČÁST PRVNÍ ČERNÝ PASAŽÉR

*„Půlnoční korábe,
čekám na stanici,
otevři dveře své,
podej ráhno,
tvoji pasažéři
jako námořníci
mě vytáhnou“*

Bulat Okudžava a Jaromír Nohavica

11. duben 2008, Ostrava

„Tatííí, proč si nemůžem sednout?“ Otec se nervózně zavrtěl. Vnímal pohledy kolemstojících lidí na něj a na jeho devítiletého syna, který mluvil a mluvil a to nejvíce na místech, která byla plná lidí. Čím ostřeji ho otec okřikl, zdálo se, že o to víc ho to motivuje k dalším otázkám a poznámkám stvořeným jeho dětským rozumem. Odpověděl klidně tak, aby ho slyšelo co nejméně lidí okolo: „Protože silní kluci jako ty, musí vydržet stát, víš? Jinak by měli slabé nožky a už by seděli do smrti.“ Chlapec se zatvářil zamyšleně. „Mě ale ty nožky bolí! To jako znamená, že jsou slabé?“

„Jo!“ řekl otec už trošku netrpělivě. „Znamená to, že musíš stát celou cestu, aby tě příště už nebolely!“

„Co když mě ale budou bolet i příště?“

„Ticho už! To seš sportovec? Hokejista, levé křídlo, a jeho bolí nohy v tramvaji! Jágr dělal každý den tisíc dřepů, když mu bylo tolik kolik tobě, aby mu táta dal první brusle. My ti koupili kompletní výbavu mastnou jak uherák a ty skuhráš po pár zastávkách!“

„Tisíc?“ Chlapec vyvalil oči. Při představě toho šíleného čísla vypadal, že ho bolí nohy ještě dvakrát víc.

„Každý den. A bez řečí! Za to ty, kdyby se dřepy dělaly pusou, dal bys za den i milion!“

To chlapce spolehlivě umlčelo. Zamyšleně hleděl z okna a přitom stále držel otce za zápěstí. Jeho ruka se mu zdála tak nicotná v porovnání s otcovou mohutnou chlupatou paží. Prstíky měl tenké jako větvičky břízy, přesto když v nich svíral hokejku, málokterý brankář jeho věku stačil jeho prudkým střelám. Minulou sezónu měl průměr 1,7 gólů na zápas, sám to počítal, když mu táta řekl, jak se to dělá. Chodil se dívat na všechny jeho zápasy. Přestože ho viděl už nespočetněkrát dávat gól, nikdy mu po zápase v autě, když jeli společně domů, nebo doma při společné vítězné večeři, neřekl slůvko pochvaly. Chlapec v tom viděl už zaběhlý rituál, vždy vjel na led a celou rozcvičku hledal svého otce v davu rodičů. Pak po každém svém gólu směřoval pohled tím směrem. Otec se vždy zvedl a několikrát tleskl, aby se ihned zase posadil, vše s chladným výrazem hráče pokeru. Nikdy žádný úsměv, žádné výkřiky euforie, žádný pískot, žádné uznalé pokývání hlavou. Jen krátký potlesk, který jako by byl jen gesto ze slušnosti či dokonce z povinnosti, aby se na něj ostatní rodiče, kteří nadšením skákali několik metrů do vzduchu, když jejich ratolesti skórovaly, nedívali jako na blázna nebo pokrytce, který se ani neraduje z úspěchu svého jediného syna.

Po každém gólu. Pohled tím směrem. Potlesk, který řezal do uší jako slova trenéra po zpackané třetině, a přesto na chvíli tak nějak zahřál u srdce.

Tramvaj zastavila na zastávce Vřesina a pár lidí vystoupilo. Vysoký muž s holou lebkou se zvedl ze sedačky a místo nejbližší chlapci tak bylo náhle volné. Jeho však ani nenapadlo se posadit. Tramvaj se rozjela. Vystoupivší lidé se za vozem ani neotočili a spěchali každý svou cestou. Ženský hlas z reproduktoru hlásil jméno další zastávky. Na místo holohlavého pána se posadila mladá žena se zadkem, který by směle zakryl dvě sedadla. A pak, když hlasatelka oznamovala změnu tarifní zóny, uslyšel chlapec, ať se to mohlo zdát jakkoli neuvěřitelné, skrz její slova

své jméno. Bylo to jen tiché zašeptání, žádný výkřik, žádné nadšené či rozčilené zvolání, jen nepatrný šepot, který byl však slyšet zcela zřetelně a ozýval se k chlapcovu úžasu z venku za okenním sklem.

Spatřil ho. Nejdřív si myslel, že je to jeden z těch starších kluků, co běhají po městě s barevným sprejem a čmárají sprosté obrázky na stěnu a přitom kouří tátovy Marlborcky a pijí lacinou vodku přelitou do pet láhve, ale pak ta věc zvedla hlavu zahalenou v černé kapuci a chlapec na chvíli úplně ztratil dech. Oční kontakt mohl trvat tři nebo čtyři vteřiny, než tramvaj projela kolem a nechala tu zvláštní postavu za sebou, ale Martinovi to v tu chvíli připadalo jako dlouhé táhlé minuty, kdy vnímáte každý okamžik, jako by se čas s vámi laskal a za žádnou cenu vás nechtěl nechat běžet dál tak, jak by měl.

„Tati?“ řekl tiše.

„Co je zas?“

„Drž se, prosím tě, pevně,“

„Neboj,“ odsekl otec nevrle. „Co tě to najednou tak popadlo?“

Neodpověděl. Za okny se míhaly větve stromů vřesinského lesa sahající až k samotné zemi jen pár metrů od kolejí. V tu chvíli byl všude klid.

Chlapec pevně stiskl otcovo zápěstí. Bylo tak mohutné. Nebál se. Zavřel oči. Pak řidiči obou protijedoucích tramvají číslo 5 zhruba ve stejnou chvíli prudce dupli na brzdy.

To zápěstí. Bylo tak mohutné.

Mohutné a kluzké.

10. duben 2013 21:06

Dušan byl vyšší než Denis. Jeho ramena byla široká jak rozpětí dravce a paže s obvodem, že by mohly lámat skály. Denis také nebyl zrovna tintítko. Byl mladší a z jeho tváře číšel jakýsi přirozený respekt. Měřil skoro metr osmdesát, měl holou hlavu a na bradě strniště. Skutečně nejideálnější pár městských strážníků, jaké si mohl Zdeněk přát jako doprovod při noční směně. Čekali ho na zastávce Poruba vozovna a zrovna byli zabraní do nějakého vedlejšího rozhovoru.

Zdeněk jim ukázal revizorský průkaz a s oběma si podal ruku. Dušan se dloubal v nose. Přerostlé dítě, blesklo Zdeňkovi hlavou.

Denis pohlédl na hodinky a současně sledoval jízdní řád. „Tak, pane Ševčík, za dvě minuty nám to jede. Než se do toho pustíme, musíme si ujasnit pár věcí. Za prvé: bylo by super, kdybyste veškeré problematické lidi nechal na mně a na Dušovi. Bylo by zbytečné, kdyby tady kdokoli přišel k úrazu. Vy budete kontrolovat a při jakémkoli odporu se nebudete snažit nikoho zadržet, ale jenom ustoupíte stranou a směle ho necháte nám. My už se o to postaráme, nebojte. Za druhé: při kontrole budu stát přímo za vámi a Duša bude stát blíže ke dveřím a bude hlídat uličku. My už jsme sehraní, nebojte, všechno bude v cajku. Bude to pohoda, pojedem podle plánu a valíme na kutě. Jasně?“

Zdeněk se ještě jednou podíval na Dušana, který snad svého mladšího kolegu ani neposlouchal a byl duchem úplně jinde. Na první pohled bylo jasné, kdo v této dvojici je mozek a kdo ruce. Denisův pohled nesnesl námitky, Zdeněk krátce přikývl a všichni tři nastoupili do osmičky, která jela směrem do centra. Svezli se dvě zastávky do Třebovic, kde čekali čtyři minuty, než přesedli na čtyřku. V ní chytli prvního černého pasažéra. Byl to vysoký mladík v tmavých džínách, který chtěl údajně jet jenom jednu zastávku za kamarády do hospody. „Docela drahé pivo za pět stovek,“ posmíval se mu ještě Dušan. Jinak ale mladík nedělal žádné problémy, ukázal občanku a převzal lístek o pokutě.

Zdeněk s oběma policisty pak vystoupil na zastávce Zahrádky. Dušan i Denis po většinu času mlčeli. Zdeňkovi ticho vyhovovalo. Vše nasvědčovalo tomu, že to bude výjimečně pohodová směna.

Zdeněk noční služby odjakživa nesnášel. Nemíval je často, kolik lidí také jezdí veřejnou dopravou v tenhle nelidský čas? Tramvaje a autobusy bývají téměř prázdné, přesto právě v těchto hodinách lidé nejvíce spoléhají na to, že pro revizory je zbytečné obcházet pusté dopravní prostředky a kontrolovat těch pár zbloudilců, když většina slušných lidí už dávno spí. Za těch dva a půl roku, co vykonával povolání revizora, mohl provádět noční kontroly tak šestkrát nebo sedmkrát, víc ne. Byl rád za